

Gerçek 10 yaşında! Nice yaşlara Gerçek!

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

HT Solar, ELS, Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault metal fabrikalarından; Petrokimya, yol, turizm, gıda, depo işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Ekim 2019 / Sayı: 121

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

DEPREM SARSAR

KAPİTALİZM

YIKAR!

İktidarlar hayati önemdeki 20 yılı nasıl ve neden israf ettiler?

Türkiye saraydan belediyelere kadar israfı tartışırken, İstanbul'da 5,8'lik deprem en büyük israfın 1999 Marmara depreminden bu yana kaybedilen zaman olduğunu hatırlattı. 17 Ağustos 1999 depreminin ardından bilim insanları, İstanbul'u etkileyecek yeni ve yıkıcı bir depremin beklendiğini söylemiş ve devleti önlem almaya çağırılmıştı.

Marmara depreminin 20. yılını idrak ettiğimiz geçtiğimiz Ağustos ayında TMMOB (Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği) bir rapor yayınladı ve İstanbul'un

depreme hazırlık açısından 20 yıl öncesinden daha iyi olmadığını açıkladı. Hatta birçok alanda daha da kötüye gidildi. 496 olan afet toplanma sahası bugün 77'ye düşmüş durumda. Konutlar hâlâ depreme dayanıksız birer tabut niteliğinde. Birçoğunun yıkılması için depreme bile gerek yok. Bu tablo karşısında 20 yıl hiçbir önlem almayan iktidar sahipleri halkı önlem almaya ve sakin olmaya çağırıyor!

1999 depreminin ardından devlet ne yaptı? Deprem vergileri geldi. 10 yıl sonra bu vergilerin

akıbeti sorulunca dönemin Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, deprem vergisi adı altında toplanan 44 milyar liranın otoyol, havalimanı vb. yapımına harcılandığını açıklamıştı. Ondan önce de yine Maliye Bakanı olan Kemal Unakıtan da "zaten onlar deprem vergisi değildi, öyle olsa depreme harcayacaklardık" demişti. Deprem vergileri 2002 yılında ÖTV adı altında birleştirip kalıcılaştırıldı. Bugün ÖTV ile bütçeye sağlanan yıllık yaklaşık 135 milyar liralık gelir hiçbir zaman depreme hazırlık için harcanmadı. Kentsel

dönüşüm uygulamaları, depreme hazırlık için değil müteahhitleri zengin etmek için yapıldı. Afet toplanma alanlarının üstüne gökdelenler, AVM'ler inşa ettiler. İstanbul'un arazi rantını yiye yiye bitiremediler.

Devlet 20 yılda boş durmadı, zamanı halk için israf etti belki ama 20 yılın her anını kâr ve rant için değerlendirmeyi ihmal etmedi. Yollar, köprüler, AVM'ler, hatta şehir hastaneleri yapıldı. Ama hepsi kâr getirdiği, rant sağladığı için yapıldı. Depreme hazırlık, halka sağlıklı ve güvenli barınma

hakkı sağlamak ise maliyetli görüldüğü için es geçildi. Yani DSP-MHP-ANAP hükümetiyle başlayan, AKP ile devam eden kapitalist iktidarlar, halkın ihtiyaçlarının gerektirdiği değil kâr getiren ve rant sağlayan işleri yaptılar. Kapitalist sistemin kurallarını işlettiler: Her şey kâr ve rant için! Şimdi yeni ve büyük bir deprem daha geldiğinde İstanbul'u deprem mi yıktı diyeceğiz! Hayır! Deprem sarsacak ama şehirleri yıkan kâr, rant ve sömürü düzeni olacak. Bu sistem bizi yıkmadan biz bu sistemi yıkmak zorundayız!

Petrol-İş Genel Kurulu

6

Maklubeye kaşık sallayanlarla kafa tokuşturanlar arasında bir çöküş hikayesi

8

10 Ekim'i unutma, unutturma, hesap sor, örgütlen!

9

EYT ekonomisi ve gerçekler

10

Devrim Mısır'ın kapısını yeniden çaldı!

13

Metal fabrikalarından haberler

Gebze HT Solar'dan bir işçi

Mücadelemizden ve ilkelerimizden taviz vermeyeceğiz!

Yakın bir zamanda sendikamız Birleşik Metal'in bağlı bulunduğu şubede yapılacak olan seçimlerin yaklaşması ile beraber, patron ve ortakları içeride hem karışıklık hem korku yaratma peşinde.

Ekonomik kriz, küçülme, işten atma vb. gibi her toplantıda, yapılan her görüşmede yeni bir saldırı planı sunuyorlar. Aldıkları teşviklerden, ettikleri kârlardan, gizli kapaklı anlaşmalardan tek kelime etmeyenler ağızlarından işten atmayı, tutanak tutmayı, disipline vermeyi, sendika temsilcilerini yok saymayı eksik etmiyorlar.

Bizler yaklaşan seçimlere ve sözleşme dönemine planlı ve ha-

zırlıklıyız. Unutulmasın ki bu fabrikaya sendika; yasa, hukuk tanımaz patronlara karşı fabrika işgali ile gelmiştir. Unutulmasın ki HT Solar işçileri yapılacak her türlü pazarlığa ve saldırıya; işgal, grev, direniş diyerek cevap verecektir.

Bizler de şunu çok iyi bilmeliyiz ki patronların her türlü saldırısına karşı birlik olarak, örgütlü olarak cevap verebiliriz ve sendikalar biz işçilerin alın terinden arttırdığı aidatlar ile, kavga ile, örgütlenme sürecinde verdiği bedeller ile var ettiği, büyüttüğü örgütleridir. Bizler örgütlenmeye, mücadele etmeye, sendikamızı büyütme, denetlemeye devam edeceğiz.

Ayak oyunları oynayarak, güçlenmeden, büyümeden birliğimizi ve sendikamızı koruyamayız.

Yapılması gereken sınıf mücadeleciler sendika yönetime gelmesidir, içeride dışarda patronlara ve sömürü düzenine karşı tek yumruk olmaktır. Sendikaya sahip çıkmak onu denetlemektir. Sınıf mücadelesi ve ilkelerden taviz vermemektir.

Bizler HT Solar işçileri ne mücadelemizden ne ilkelerimizden taviz vermiyoruz. Sendikamıza sahip çıkalım, denetleyelim, sınıf mücadeleciler sendika yönetimine diyoruz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Kazanana kadar mücadele edeceğiz!

Tofaş'ta Eylül ayında üretim en yüksek seviyede ilerliyor. Dizel motorlu taşıtlar bu ay itibarıyla son bulacağından dolayı imalat hızlı bir şekilde devam ediyor. Cumartesi, pazar demeden yoğun bir şekilde çalışıp mesaiye kaldık. Ekim ayına geldiğimizde üretim düşmeye başladı. Üretimin düşmesinden dolayı haftada sadece 3 ya da 4 gün üretim yapılacağı söyleniyor. 29 Ekim haftası fabrika üretim olmayacak herkese izin verilecek. Yıl sonuna geldiğimiz için mi, sözleşme zamanı olduğu için mi bilmiyoruz. Tofaş'ta yönetimi her sözleşme zamanı aynı şeyi yapıyor. Her sözleşme dönemi aynı sıkıntıları yaşıyoruz.

Türk Metal'in açıkladığı taslağa baktığımızda istediğimiz ücret tam olarak yansıtılmıyorsa da yaptığımız anket sonuçlarının %90'ı taslağa yansıtıldı. Türk Metal için iyi bir gelişme diyebiliriz. Eski sözleşme zamanını hatırlayalım kafalarına göre bize bir şey sormadan bir gece ansızın sözleşme ya-

pılır, imzalar atılırdı. Şimdiye baktığımızda anket yapmaları, bize sormak zorunda kalmaları bence önemli, 2015 metal grevimizin etkisi büyük. Açıklanan taslakta sözleşme masasına %26 ile giriliyor. %20'in altına düşülürse çalışan mutsuz olacak. %15'in altına inilirse mutsuzluk tepkiye neden olacak. Üstüne bir de 3 yıllık bir sözleşme olursa çok büyük sıkıntı çıkacaktır. Bu durumu Türk Metal'in iyi bildiğini düşünüyoruz. Sendika temsilcilerine bunu, sözleşmenin 2 yıl olması gerektiğini sürekli söylüyoruz. 3 yıllık sözleşmede neler kaybettiğimizi bildiğimiz için yeni işe başlayan arkadaşlara 3 yıllık olmaması gerektiğini bizim için sıkıntı olduğunu sürekli anlatıyoruz. Ama bilinmelidir ki metal işçisi Türkiye'de farklı konumdadır. Bu sözleşme 200 bin metal işçisini doğrudan etkiliyor. Bunun bilinciyse mücadele edelim. Mücadele ederek yeri geldiğinde direnerek istediğimizi alana kadar mücadele edeceğiz.

Bursa Renault'tan bir işçi

Türk Metal taslakta ne varsa hepsini almak zorundadır!

Türk Metal sendikası 2019-2021 dönemi TİS taslağını açıkladı. Birinci 6 ay için ortalama yüzde 26,28 zam talep edildi. Ortalama saatlik ücreti 15.55 altında olana 75 kuruş iyileştirme ve tüm saatlik ücretlere toplamda yüzde 20 oranında zam yapılacağı yazıyor. İstenen sosyal haklar geçen sene sözleşmede kazandığımız tamamlayıcı sağlık sigortasının şimdi ise çalışanın eşi için de yapılması. En önemli madde ise kadın işçi arkadaşlarımızın her türlü ayrımcılığın, şiddetin ve tacizin önlenmesi için kendi sorunlarına sahip çıkması ve mücadele etmesi için oluşturulacak, kadın işçiler kurulunun kurulması talebi. Gece zammı, çocuklarımız için anaokulu yardımı, çalışanlara eğitim yardımı gibi sosyal haklar da taslakta yer alıyor. Sosyal haklara baktığımızda anketlerde istediğimiz tam olarak yansıtılmamış. Geçen dönem, 2017'de Türk Metal'in "Yüzyılın sözleşmesi" diyerek duyurduğu yüzde 26 zam ile biten sözleşmenin hemen üzerine hükümetin yaptığı

zamlarla birlikte aldığımız zam eridi. Gerçek enflasyonun yüzde 30'u bulduğu yeni dönemde yüzde 26 istemesi sözleşmenin düşük zamları sonuçlanacağına göstergesidir. Geçen sözleşme döneminde olduğu gibi bu dönemde de 2 senelik sözleşme kırmızı çizgimizdir. Her ne olursa olsun kararımız kesindir!

Türk Metal sözleşme taslağını açıkladıktan sonra fabrikada yılbaşı sonrası üretimin düşeceği, kriz nedeniyle 1000 kişiye yakın işçi çıkarılacağı söylentileri yayılmaya başladı. Bu, her sözleşme zamanı yayılan bildiğimiz söylen-

tilerden. Amaçları bize baskı kurup sözleşme ile ilgili sesimizin çıkmamasını sağlamak. Temsilciler şimdiden alt yapısını hazırlıyorlar. "Bursa'da bir çok fabrika kapanmış, biz hariç herkesin işi kötülmüş." diye söylenmeye başladılar. Sendikacıların görevi patronların ağzından konuşup, işçilere baskı yapmak değildir. Sendikamızın asıl görevi işçileri harekete geçirip, sonuna kadar mücadele etmektir! Türk Metal taslakta ne varsa hepsini almak zorundadır. Hiçbir şekilde taviz vermemelidir. Reno işçisi olarak sonuna kadar takipçisi olacağız.!

Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasından bir işçi

Çizmeyi aşıyorsunuz, bizleri hafife alıyorsunuz

Türk Metal Sendikası, TİS taslağını ikinci kez MESS'de görüşecek. Bu görüşmelerin sonuçlarını biz işçiler az çok tahmin edebiliyoruz. Bunu Türk Metal'in de üyesi olduğu Türk-İş'in, hükümet ile arasında imzaladığı kamu kesimi toplu sözleşmesinde sefalet zammına imza attığı gün gördük. Malum, Türk-İş genel sekreteri Pevrul Kavlak aynı zamanda Türk Metal Sendikasının da genel başkanı! Şimdi de aynı Kavlak, MESS ile masaya oturacak. Yani, alicengiz oyunlarıyla böyle bir sefalet zammına imza atacakları gün gibi aşikar. Fabrikada dağıttıkları "Vardiya" gazetesinde yapılan açıklamalar bunun dolaylı yoluyla itirafı gibi.

Mesela TİS çalıştayının açılış konuşmasında şöyle sözler geçiyor: "Ülkemiz ekonomisinde ciddi bir kriz yaşanıyor. Çalıştığımız firmaların bazıları önemli ölçüde iş daralması içindeler. Dövizde yaşanan dalgalanmalar, enflasyon artışı, ihracatlarındaki ciddi oranda düşüşler... Ve daha birçok gelişme, ülkemiz ekonomisinde önemli sorunlara yol açıyor. Bu koşullar, doğal olarak bizleri de etkiliyor." Aba altından sopa göstermek diye buna derler! Sendika mısın yoksa insan kaynakları mı? Yoksa patron mu?! 2015'te çizmeyi aşmışlardı. Şimdi de aşıyorlar. Bizi hafife almayın. O sopa 2015'te kırılmıştı, şimdi de kırılır!

Metal fabrikalarından haberler

Çerkezköy Arçelik'ten bir işçi

Arçelik işçileri suskunluğunu bozmalı! Grevse grev, işgalse işgal!

Metal sektöründe malumunuz şu sıralar sözleşme heyecanı yaşanıyor. Türk Metal Sendikası anket yaparak fikrimizi sormasına rağmen çıkan zam oranlarında istediğimizle alakası olmayan rakamlarla hazırladığı taslağı, fabrika dolaşarak işçilere açıkladı. Aldıkları tepkileri takip ediyoruz. Fakat biz Arçelik işçilerinden ses seda yok. Nedir bu sessizlik anlamak zor değil elbette. Dışarıda işsizlik, hayat pahalılığı insanların belini büküyor. Fakat yine aynı sebepler aslında bizi daha da mücadeleye itmeli. Türkiye'nin en büyük sermayesi Koç grubunun kâr oranlarıyla, vergi rekortmenliğiyle gövde gösterisi yapması için çalışmıyoruz biz, hayatta kalabilmek, insanca yaşamak için çalışıyoruz.

2015 yılında sözleşmeye ek

çeşitli haklar aldık biliyorsunuz. Ama kimse o hakları bize hediye etmedi. Bursa'daki Reno-Tofaş işçilerinin ve daha bir sürü fabrikanın mücadeleleri ile kazandık biz o hakları. Bunu herkes biliyor aslında. Yoksa her zamanki gibi %2-3 gibi komik rakamlarla 3 yıllık sözleşmeye imza atıp geçeceklerdi. 2017'de 2015'in grevlerinin tekrarlanacağı korkusuyla önceki yıllara göre nispeten daha iyi bir sözleşmeye imza atmak zorunda kaldılar. Şimdi Türk Metal taslağının açıklanmasının ardından bir çok fabrikanın yine kaydığını duyuyoruz, aynı baskılar onların üzerinde de var ama buna rağmen zorluyorlar, zorlayacaklarını söylüyorlar.

Demem o ki Arçelik işçileri olarak bizler de suskunluğumuzu bozmalıyız, hakkımızı sonuna ka-

dar aramalıyız. Başka fabrikalardaki işçiler mücadele eder, sonra grup bize de verirler dememeli, mücadeleden imtina etmemeliyiz. Ne alırlarsa kabulümüzdür demeliyiz. Unutmamalıyız ki biz varsak onlar var, sendikacılar da bizler için mücadele etmeliler, kapalı kapılar ardında görüştükları patronlar için değil. İstedikleri komik rakamları bize sanki lütfediyorlarmış gibi göstermelerine de o rakamları bile gösteriş için sözleşme taslağına yazıp daha düşük rakamlara imza atmalarına da izin vermemeliyiz. 2015'te bizim fabrikamız dalga dalga yayılan grevlerin bir parçası olmamıştı. Şimdi Arçelik işçileri olarak bizim de tüm metal işçileri ile birlikte masaya yumruğu vurmamızın zamanı gelmiştir! Hakkımızı almak için grevse grev, işgalse işgal!

METAL İŞÇİSİNİN SESİ senin sesindir!

Metal İşçisinin Sesi Bülteni, metal işçilerin tarafından hazırlanmaktadır. Siz de işletmenizde yaşadığınız sorunları paylaşabilirsiniz. Birbirimizden haberdar olalım dayanışma içinde olalım, haberlerimizi tüm işçilere ulaştıralım.

Metal İşçisinin Sesi

@metaliscisi

Bursa ELS'den bir işçi

Baskılara karşı mücadele etmeliyiz!

Merhaba arkadaşlar

Geçtiğimiz aylarda sipariş azlığından dolayı işten çıkartmalar yapıldı. Lakin o günden bugüne siparişler azalması beklenirken gittikçe artmaya başladı. İşçi eksikliğinden kaynaklı yer değişikliğine zorlanan arkadaşlar var. Bazı bölümlerdeki arkadaşlar işçi eksikliğinden dolayı fazla mesailere kalıyorlar. Mesaiye kalmaktan evlerinin yolunu

unutmuş durumdalar, birçok kişinin 90-100 saati bulan mesaieleri var. Fabrikada mobingler artmaya başladı. Artan baskıyla birlikte yoğun iş temposundan, birçok kişinin çalışma yerlerinin değiştiğinden dolayı bazı arkadaşlar işi bırakıyor. İş bırakmak başka işlere gitmek çözüm değil. Tüm haklarımızı almak için örgütlenip, sendikalaşmamız gerekiyor.

Arçelik Çerkezköy Televizyon fabrikasından işçiler

Depremde işçiler yere düşüp bayılabilir, yeter ki televizyonlar düşmesin!

İnsanların can güvenliğinin ne kadar ucuz olduğunu çeşitli vesilelerle hemen hemen her gün hatırlıyoruz. Bunlardan bir yenisini daha gerçekleştirdi. Birkaç gün arayla ölçeği nispeten yüksek iki deprem meydana geldi. Basında ve sosyal medyada bu durum gündemden düşmedi. Hatta hâlâ da düşmüş değil. Bunlar olurken bahsi geçen tek bir şehir İstanbul. Halbuki depremi biz de Çerkezköy'de, fabrikada çalışırken hissettik. Depremde herkesin ilk yaptığı şey kendisini dışarıya, açık bir alana atmaktır değil mi? Bizim durumumuz hiç de öyle olmadı. Binlerce kişinin çalıştığı fabrikada ailesine ulaşamadığı için fenalaşanlar, korkudan bayılanlar, hatta sedye ile dışarı çıkarılanlar oldu ama üre-

tim her şeye rağmen devam etti. Bazı bölümlerde kartını basıp da dışarı çıkmak isteyenler olunca şefler dikilmiş! İşçilere "düşmesin, televizyonları tutun" derken fabrika yöneticileri çoktan bahçeye çıkmışlar. Onlar canını kurtarsın, ama işçiler her koşulda üretimi devam ettirmeli!

Deprem sırasında ciddi bir panik yaşanmasının bir nedeni de insanların ne yapacaklarını bilmemesiydi. 24 Eylül'de deprem olduğunda, depremin hemen ardından işçiler deprem tatbikatı yapılması talebini ilettilerinde ne iş güvenlikçiler ne de sendikacılar orali olmadılar. Büyük bir deprem olması beklentisini söylediğinde ise, işçi arkadaşlarımıza, her depremden sonra böyle şeyler konuşuldu-

ğu, bu durumu boş vermemiz gerektiği, daha önce tatbikat yaptığımız, sonra bu duruma bakacakları ama zaten bilgilendirme maili attıklarımızı söylemişler. Nasıl bir mailse, paniğin, izdihamın, göçük altına kalmanın önüne geçiyor herhalde! İşçiler susmayı tatbikat konusunda ısrarcı olunca ve acil çıkışları bile bilmediklerini hatırlatınca aldıkları cevap ne dersiniz? "O sizin ayıbınız". Yarın öbür gün depremden fabrika başımıza yıkılsa, doğal afet der geçerler. Ama yaşadıklarımız böyle bir sonucun doğal olmadığını, patronların kâr hırsının altında da, enkazların altında da ezilmemek için örgütlü olmamız gerektiğini gösteriyor!

Fabrikalardan haberler

İzmir'den bir petrokimya işçisi

Patronlardan medet umulmaz, kurtuluşumuz bizim elimizde!

Merhaba, ben sabun üretimi yapan bir fabrikada çalışıyorum. Diğer sektörlere göre bizim sektör aynı zamanda kimyasal maddelere maruz kaldığı için bir nebze daha ağırdır. Bunun haricinde hemen hemen her gün zorlu mesaiye bırakıyoruz. İstememe gibi bir lüksümüz yok. İşimizin olduğu ya da hasta olup gelemediğimiz günler fazla mesailerimizden siliniyor. Normal koşullarda bu olması gerektir. Fakat hayli kurnaz patronlarımız pazar günü çift mesai günlerimizden siliyor gelemediğimiz günleri. Bu da bizim için bir günlük emeğimizin çalınması demek.

Kıdemli işçi ile yeni işe yeni başlayan işçi arasında hiçbir fark yok. Hepimiz asgari ücrete çalışıyoruz. 2 hafta boyunca zorunlu olarak gece vardiyasında çalıştırılıyor. Bunun için ekstra bir fark da izin verilmiyor. Üstüne üstlük gece vardiyasında çalıştığımızda, gece evlerimize bırakılmamız gerekirken patronun belirlediği ortak noktalarda bırakılıyor. Ben bir kadın olarak, zaten bunca tacizin tecavüzün olduğu, kadına şiddetin devlet tarafından beslendiği bir dönemde, o saatte evime yürümekten korkuyorum. Bu sıkıntıyı iletmişimizde işinize gelirse tavrı ile karşılaş-

yoruz. Yarın öbür gün başımıza bir sıkıntı gelse bunun hesabını veremezler. Sektörün kendi özelinde zorluğunu bir kenara koyarsak bir de insani olmayan koşullarda çalışmak hepimiz için dayanılmaz bir hale geliyor. Daha önceleri sendikal çalışma yapılmaya çalışılmış fakat patronlar bunu hemen bastırmış. Bu kötü koşullara boynumuzu eğip razı olmamız ancak ve ancak daha fazla bizi sömürmelerine olanak sağlar. Oysa daha önce de denildiği gibi sendikal olup birlikte mücadele etmeliyiz. Bu koşulları ancak böyle düzeltebiliriz. Bu sefer başarabiliriz.

İzmir'den bir gıda işçisi

Patronları idare etmek yok örgütlenme zamanı

Merhaba, ben gıda imalathanesinde çalışan bir işçiyim. Burada çalışan işçi sayısı 15 kadar. Bu işletme ekonomik krizi fırsata çeviren patronların yeni yatırımlarından bir tanesi. Oldukça yeni olmasına rağmen disiplinsizlik, plansızlık çok fazla. Sürekli bir mesaiye kalma durumumuz var. Bunu da sanki normal çalışma saatimiz bu şekildeymiş gibi yanıtmaya çalışıyorlar. Normalde paydos saatimiz 18.00 iken bir gün 18.30'da çıkıyoruz ve bundan sonra sanki paydos saatimiz 18.30'muş gibi davranmaya başlıyorlar. Maaşlarımız sürekli geç

yatıyor. Maaşları sorduğumuzda, yeni açıldık idare edin diyorlar. Bizi banka idare etmiyor, ev sahibi zamanında kirasını istiyor, idare etmiyor. Siz daha fazla kazanacaksınız, kârınıza kâr katacaksınız diye biz yine yoksullukla mücadele ediyoruz. Biz sesimizi çıkarmadığımız sürece bizden hep alıyorlar. Zamanımızı çalışıyorlar, paramızı çalışıyorlar, emeğimizi çalışıyorlar. Kursağımızdaki son lokmaya kadar alan bu asalaklara dur demenin vakti geldi. Bizlerden alacakları bir canımız kaldı ama vermeye niyetimiz yok! Çalıştığımız yerlerde

birlik olup bu haksızlıklara geçit vermeyelim. Örgütlenip, birlikte hareket edelim.

Bursa Migros'tan bir depo işçisi

Krize karşı mücadele etmeliyiz!

Türkiye'de ve Dünyada yaşanan her krizin faturasını emekçilere kesiyorlar. Sebebini hepimiz biliyoruz. Patronlar kâr ederken bizim haklarımızı gasp ediyor, hem de maaşlarımız her geçen gün erimeye devam ediyor. Ülkeyi yönetenler ise "Kriz, miriz yok" diyor. Ama kendi açıkladıkları enflasyon, işsizlik, faiz, dış borç rakamları bunu yalanlıyor.

Madem kriz yok, Neden iğneden ipliğe her şeye ardi ardına zamlar geliyor? Hayat pahalılığı neden artıyor? Madem kriz yok, yıllardır gerçek enflasyonu perdeleyen TÜİK rakamları bile neden rekor üstüne rekor kırıyor? Madem kriz yok, maaşlarımız neden her geçen gün eriyor, yoksulluğumuz neden artıyor? Tam da kışa girerken zamlanan doğalgaz, elektrik

faturaları neden hepimizin kabusu haline geliyor. İşin özü bugüne kadar ülkede yaşanan tüm krizlerin, maliyetlerin faturasını bize kesiliyor. Krizi fırsata çevirerek elimizde kalan son haklara da göz koyuyorlar. İşçiyi emekçiyi sürekli olarak baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Hiçbir baskı bizi yıldıramaz, emeğimize ekmeğimize sahip çıkacağız.

Bilecik'ten bir yol işçisi

Mücadele devam etmeli!

Merhaba yoldaşlar, ben il özel idarede geçici işçi statüsünde çalışan bir işçiyim. Hepimiz ekonomik krizin yol açtığı sorunlarla boğuşuyoruz, geçinmeye çalışıyoruz. Biz geçici işçilerin amacıysa güvenceli çalışabilmek için kadroya geçmek. Bunu yapmak için bazı zamanlar fazla mesai yapmayı gönüllü olarak tercih ediyoruz. Günün gelip insani olmayan mesailer yapıyoruz. Fakat emeğimizin karşılığını bunlara rağmen alamayabiliyoruz. Çalışma arkadaşlarımızın aylardır süren, altın-

da çalıştığımız şirkete açtıkları geriye dönük ödemeleri konu alan dava nihayet sonuçlandı. Karar bizim lehimize fakat şirket itiraz ederse süreç uzayabilir. Şirket itiraz etmezse zaten hakları olan ödemeleri, emeklerinin karşılıklarını işin peşini bırakmadıkları için almış olacaklar. Yoldaşlar mücadelemizde haklı olduğumuzu düşünüyorsak mücadelenin peşini bırakmamalıyız. Bugünlerde mahkeme kararı da yeterli olmuyor, mücadele kararlılıkla devam etmeli! Bütün direnen işçilere selam olsun!

Bursa'dan bir turizm işçisi

İşsizlik kaderimiz değildir!

Turizm sezonu kapanıyor. Artık otellere gelen misafir sayıları düştüğü için turizm patronları karlarını korumak için ya otellerini kapatacaklar ya da personel sayısını düşürecekler. Bu durum da biz işçiler için kapanan turizm sezonu yerine işsizlik sezonunun açılması anlamına geliyor. Bütün sezon boyunca neredeyse açlık sınırının altında maaşlarla çalışmışken şimdi ise onu bile bulamayacağımız, döneme doğru gidiyoruz. Kubarımız doluyken açlığa mahkûm kalıyoruz. Yıllarca çalışırken maaşımızdan kesilen işsizlik kesintisini şimdi işsiz kalacağımız dönemde binbir bahane ile kullanmamıza mani olacaklar. İşsiz kalan işçiler için oluşturulan fon bizim işsizlik döneminde kullan-

mamız dışında her şey için kullanıldı. Hatta sezonda çalışırken bize maaş olarak bile ödediler. Ama işsiz kaldığımızda turizm patronlarının askı maskesi bizim bu maaşı almamıza genel olarak gösterdiler. Çünkü biz turizm işçileri resmîyette işsizken çalışıyor olarak gözüküyoruz. İşsiz kalmak bizim kaderimiz değil. Patronların kar hırsının bir sonucudur. Bir sezon boyunca otelle kazandırdığımız para ile tüm sene boyunca yaşayabiliriz. Kazanılan para bizim yaşamamız için değil. Patronlarını yeni otel açmaları için kullanılıyor. Bu durum böyle gelmiş böyle gider demek gerekiyor. Kaderimize razı gelmek değil tam tersine bu durumu düzeltmek için mücadele etmeliyiz.

Metal İşçisinin Sesi Bildirisi

Sendikamıza sahip çıkalım, denetleyelim! Sınıf mücadeleciler işçiler sendika yönetimine!

Sendikalar biz işçilerin örgütüdür. Patronlara ve sömürü düzenine karşı ancak örgütlü gücümüzle mücadele edebiliriz. Sendikamıza üye olmak yetmez. Sahip çıkmalı, denetlemeli ve sınıf mücadeleciler işçilerin sendika yönetimlerinde olması için mücadele etmeliyiz!

Fabrikalarımızda sürekli olarak patronların türlü saldırı ve tehditleri altında çalışıyoruz. Bu saldırılar karşısında birliğimizi bütünlüğümüzü korumak, patronlara karşı yekvücut olmak son derece önemlidir. Kavga zamanında birliği bozmamak adına bazı tartışmalar ertelenebilir. Bununla birlikte yönetimleri eleştirmek, denetlemek ve gerektiğinde değiştirmek işçi demokrasisinin bir gereğidir.

Bu düşüncelerle tüm metal işçilerini, sendikaların şube ve merkez genel kurulları, delegelik seçimleri gibi süreçlerde ve günbegün yürüteceğimiz mücadelelerde şu ilke ve amaçlar doğrultusunda birlikte hareket etmeye çağırıyoruz:

1. Sendikamız büyümeden ve güçlenmeden var olan durumu dahi koruyamaz. Daha çok iş yerini dizginsiz sömürü cehenneminden kurtarmak için bir örgütlenme programı oluşturulmalıdır. Gerektiğinde işgalle, grevle, direnişle en önemlisi de örgütlü tüm fabrikaların aktif desteğiyle örgütlenmeler başarıya ulaştırılmalıdır.

2. Sendikanın eylemleri göstermelik değil, amaca ve kazanmaya yönelik olmalıdır. Dostlar alışverişte görsün diye değil, dostu güven gerektiğinde sınıf düşmanına korku verecek şekilde yapılmalı ve geniş katılımı olmalıdır. Tüm işçiler eylemlerin içeriği, amacı ve önemi hakkında bilgilendirilmelidir.

3. Şube yönetimi, temsilciler ve işçiler arasında tam bir birlik esastır. Şube yönetimi temsilcileri patronların karşısında satmayacak. Temsilcilerden habersiz patron ve yöneticilerle görüşme yapmayacak (telefon görüşmesi dâhil). Şube yönetimi fabrikaya gelecekte patronla ara bulmaya değil, sendikanın gücünü fabrikaya yığmaya gelecektir.

4. Şube yönetimi-temsilciler-işçiler arasında ayak oyunu olmayacak. Dedikoduya birbirinin kuyusunu kazmaya son! Muhafiz olmak, eleştirmek, itiraz etmek yaptırım konusu olamaz. Patronlarla işbirliği, işçiyi satmak, kendi menfaati için işçileri birbirine düşürmek gibi davranışlar ise disiplin yaptırımıyla cezalandırılmalıdır.

5. Eğitimler fabrikalarda yapılacak. Bu madde mutlaka toplu sözleşmelere konacak. Tüm işçilerin sendikal eğitimi ve bilinci arttıkça sendikada işçilerin sözü daha fazla geçerli olacak ve patronlar, karşısında çok daha güçlü bir işçi sınıfı bulacak.

6. Kadın eğitimleri etkin şekilde yapılacak. Kadın komisyonu aktif olacak. Kadın işçilerin örgütlenmesine ve bilinçlendirilmesine öncelik verilecek. Erkekler dâhil tüm işçiler arasında erkek egemenliğine karşı bir tavrın gelişmesi sağlanacak. Bunun için eğitim çalışmaları yapılacaktır.

7. Disiplin kurulu şeffaf olacak. Şubenin mali harcamaları sürekli denetlenecek. Tüm mali kaynaklar örgütlenme, dayanışma, eğitim ile grev ve direnişler için seferber edilecek.

8. Sendika yöneticilerinin ve uzmanlarının maaşları vasıflı bir metal işçisinin maaşını geçmeyecek. Zam yapılacağı zaman toplu sözleşmeler baz alınacaktır.

9. TİS komisyonu gerçekten işlevli hale gelecek ve belirleyici olacak. İşçiler toplu sözleşmeyi uzaktan izlemeyecek, sürecin parçası olacak, sahip çıkacak. Sendika yönetimi en iyi TİS için hem sorumluluk üstlenecek hem de hesap verecek. **Son sözü işçi söyleyecek.**

10. Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle! Sendikalar bizdir. Alın terimizden arttırdığımız aidatlarla, emeğimizle, örgütlenirken ve mücadele ederken ödediğimiz bedellerle sendikalarımızı var edenler bizleriz. Sorunlar vardır ve bu sorunları çözmek görevi de bizdedir.

Entil, Hapalki ve Tarkon'da çözüm: İşçi denetiminde kamulaştırma!

Eskişehir'de faaliyet yürüten Zeytinoğlu Holding'in sahibi olduğu Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve Tarkon Makine fabrikalarında çalışan yaklaşık 400 işçi dört aydır maaşlarını alamıyor. Eylül ayında üretimin tamamen durduğu işletmelerden ücretlerin aksaması nedeniyle daha önce ayrılan işçilere ise tazminatları ödenmiyor.

Bu fabrikalarda örgütlü olan Birleşik Metal-İş Sendikası geçtiğimiz günlerde bakanlara, milletvekillerine ve çeşitli siyasi partilerin il başkanlarına gönderdiği bir mektupla konuyu gündeme getirirken açıkladığı eylem programıyla işçilerin yaşadığı mağduriyeti protesto edeceğini kamuoyuna duyurdu. Mektupla, 2009 yılında yönetimine TMSF tarafından el konulan ve Haziran ayında tekrar sahiplerine iade edilen fabrikaların yönetsel hatalar ve yanlış yatırımlar sonucunda büyük bir borç yüküyle karşı karşıya kaldığı, bu durumdan dolayı fabrikaların Eylül ayından itibaren üretimi durdurduğu anlatılırken, şirketlerin tekrar çalışır ve üretir hale gelebilmesi için en büyük alacaklılar olan TMSF'ye ve Halkbank'a olan borçlarının ertelenmesi ve yeniden yapılandırılması talep ediliyor.

Patron kurtulunca işçi de kurtulmuyor

Birleşik Metal-İş Sendikası yaptığı bu açıklamayla işçilerin işsiz kalmalarına engel olmanın ve birikmiş alacaklarını almalarının tek yolunun şirketin faaliyetlerine devam edebilmesi olduğunu savunuyor. Muhtemelen bunu gerçekçilik namına yapıyor. Bu sebeple patronların taleplerini adeta işçilerin talepleriymiş gibi sunmaktan çekinmiyor. 1999 yılında batık bankalar listesine adını Esbank'la yazdıran ve o günden itibaren borçlarını kamuya yükle-

meyi alışkanlık haline getirmiş olan bir holdingin, yine kamu tarafından kurtarılıp patronun ihya edilmesini istemenin sınıf sendikacılığıyla bağdaşır bir yanı yoktur. Böyle olması halinde işçilerin mağduriyetlerinin otomatik olarak ortadan kalkacağı sonucuna varmak ise ancak bir akıl tutulmasıyla açıklanabilir.

İşçiler önümüzdeki döneme hazırlanmalı

Türkiye kapitalizminin uzun süredir büyüme adı altında biriktirdiği borçlar artık çevrilemez duruma gelmiştir. Yıllardır emekçilerin sırtından kazandıkları büyük servetleri bir kenara yığan patronlar, borç yapılandırma kuyruğunda bekliyorlar. Hileli iflaslar emekçilerin haklarının üzerine yatmanın bir yöntemi olarak kullanılıyor. Ekonomik krizin giderek derinleştiği ortamda yüzlerce işletme Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve Tarkon Makine'de olduğu gibi kapanma tehdidiyle karşı karşıya kalacaktır. Hazırlıklı olmalıyız. Ya patronlar o güne kadar kazandıklarını yanına alıp çekip gidecek ve bizler hakkımız olanı alamayıp bir de üzerine işsiz kalacağız ya da krizin bedelini ödemeyi reddedecek, krize karşı patronların değil, işçinin çözümünü hayata geçireceğiz. İşçinin çözümünü ise batık durumdaki şirketleri yine işçiden emekçiden kesilen vergilerle kurtarmak, patronu tekrar zengin etmek değil, bu iş yerlerini bedelsiz olarak kamulaştırmak ve sonrasında üretim sürecini tümüyle işçi denetimi altında devam ettirmektir. Yani patronlara "Siz yapamıyorsanız, biz yaparız!" demektir. Önümüzdeki dönemde açlıkla, işsizlikle, hak kayıplarıyla bu krizin bedelini ödemek istemiyorsak işçiler, emekçiler olarak birlik olmalı, birleşik bir işçi cephesi altında örgütlenmeli, mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Sibaş'a sendika girecek, atılan işçiler geri dönecek

Aydın'ın Söke ilçesinde bulunan Sibaş Gıda Sanayi ve Ticaret A.Ş.'de, Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için geçtiğimiz yıl Aralık ayında 78 işçi işten çıkarılmıştı. İşçiler, 28 Aralık'ta fabrika önünde direniş çadırı kurmuş, işe iade ve sendikal tazminat davası açmıştı. Sibaş yönetimine karşı dava açan işçilerin 73'ü açtıkları davayı kazandı. Bir işçinin davası ise görülmeye devam ediyor.

Hem fabrikanın önünde direnen hem de hukuk mücadelesi

veren işçilerden 51'i için direnişin 190'ıncı gününde (5 Temmuz 2019) Söke 1. Asliye Hukuk Mahkemesinde görülen davada sendikal tazminat ve işe iade kararı verilmişti. 20 Eylül 2019 günü görülen davada ise mahkeme bir kez daha işten çıkarma sebebinin anayasal bir hak olan sendikal çalışma olduğunu tespit etti. Böylece 22 işçinin hukuk mücadelesi de kazanımla sonuçlandı. Bu kazanım sonrasında çadır direnişi sona erdi ama işçiler işbaşı yapana ka-

dar mücadelelerini sürdürecekler.

Sibaş patronu kazanımlarla sonuçlanan davalara itiraz edip kararı istinaf mahkemesine taşıyarak işçilerin mücadelesine gölge düşürmek istese de Sibaş işçileri işlerine geri dönmekte kararlı. Fabrika içinde ise patronun sendika düşmanı tavrına rağmen sendikal örgütlenme faaliyeti hâlâ devam ediyor. Sibaş patronu adı gibi biliyor: Sibaş'a sendika girecek, işten çıkarılan işçiler işlerine geri dönecek!

Petrol-İş Genel Kurulu: AKP kaybetti, işçilerin kazanması için mücadele büyümeli

Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası'nın 28. Genel Kurulu 31 Ağustos-1 Eylül 2019 tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. Bir önceki genel kurulda AKP operasyonu ile genel başkanlığa getirilen ve yeniden aday olan Ali Ufuk Yaşar'a karşı, muhalefetin adayı Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz, 118'e karşı 129 oyla genel başkan seçildi.

AKP Türk-İş'i tamamen kontrol altına almak için özellikle Tekel işçilerinin mücadelesi sonrasında Türk-İş içindeki muhalif sendikalara bir dizi operasyonda bulunmuş, genel kurullarına müdahale ederek yönetimleri değiştirmişti. Daha önce Hava-

İş'e yaptığı gibi, mücadeleciler geçmişe sahip olan Petrol-İş'e de müdahale etmişti. 2015'te gerçekleşen genel kurulda AKP'ye yakınlığıyla bilinen Ali Ufuk Yaşar, Petrol-İş'in başkanı olmuştu.

Geçen dört yıl içerisinde sendikaların geldiği noktayı görebilmek açısından son Tüpraş sözleşmesine ve Flormar direnişinde sendikaların tutumuna bakmak yerlidir. Flormar işçileri 296 gün boyunca fabrika önünde kararlı bir şekilde mücadele ederken sendikaların genel merkezi mücadeleyi büyütme için ciddi hiçbir destekte bulunmadı. Hatta mücadeleyi bitirmenin yollarını aradı. Yapılması gereken Türk-İş üzerinden

mücadeleyi büyütme, Türk-İş başkanı işçileri ziyaret bile etmedi.

Benzer bir ihanet Tüpraş sözleşmesinde yaşandı. Tüpraş işçisi daha önceki sözleşme dönemlerinde olduğu gibi iş yerinde grev yasağı olmasına rağmen toplu yürüyüş, fabrikaya kapanma ve iş bırakma gibi fiili mücadele yöntemlerine hazır olduklarını her fırsatta gösterdi. Ancak genel merkez mücadeleyi büyütme yerine yine planlı bir şekilde işçileri fiili mücadeleden uzak tutmaya çalıştı. Sonuç ortada, daha öncekilerden farklı olarak son sözleşme Yüksek Hakem Kuruluna (YHK) gitmiş ve uzlaşma sağlanamayan üç maddede YHK birebir patronun isteği yönünde karar vermiştir: Vardiya sistemini değiştirdi, sekiz günlük mazeret iznine amir onayı getirdi ve en önemlisi sözleşmeyi iki yıldan üç yıla çıkardı. Ancak bu durum yönetimin yanına kalmadı ve Tüpraş toplu sözleşme sürecindeki tutumu sendika yönetiminin devrilmesine giden yolu açtı.

Sadece Petrol-İş değil, Türk-İş içindeki muhalif sendikalara yönelik müdahalelerin sonucu olarak diğer muhalif sendikalar-

daki sınıf mücadeleciler pozisyon da adım adım geriledi. Türk-İş yönetiminin işçi sınıfı mücadelesine sırtını döndüğü için 2011 yılında Türk-İş üyesi 10 sendikaların bir araya gelerek kurduğu ve sınıf mücadelesi için önemli bir odak olan Sendikal Güç Birliği Platformu da zaman içinde dağıldı.

Türk-İş içinde mücadele şart

Petrol-İş'te AKP'nin kaybetmiş olması önemlidir. Ancak bu otomatikman bir kazanım getirmeyecektir. Aksine mücadele yükseltilmediği sürece iktidarın ve sermayenin sendikayı etkisizleştirmek için hamleleri sürecektir. Buna karşı mücadele sendika bürokratlarına havale edilemez. Bu yüzden tabandan yükselecek mücadele daha büyük öneme sahip. Sendikaya üye olmak ve sahip çıkmak yetmez, aynı zamanda sendikaların üyelerince denetlenmesi gerekir.

Petrol-İş içinde yükselecek mücadele aynı zamanda Türk-İş içine de taşınmak zorunda. Türk-İş başkanının kamu çerçeve sözleşmesinde "uzasa işi karıştıracağız, en azından kapattım böyle" diyerek yüzbinlerce kamu işçisini "sattığını" itiraf etmesi bir tesadüf

değil. Zamanı gelince kıdem tazminatının fona devri konusunda da işçi sınıfını satacağının itirafıdır aynı zamanda.

Türk-İş'e bağlı Tekgıda-İş Sendikası, son genel kurulunda yeni yönetime Türk-İş'ten ayrılma kararını alma yetkisi vermişti. Türk-İş yönetimine yönelik eleştiriler ne kadar haklı olursa olsun çözüm, ayrılarak Türk-İş'i AKP güdümündeki bürokratlara teslim etmek değildir. Petrol-İş'in son genel kurulunda ortaya çıkan tabloyla Tekgıda-İş'in mücadelesi Türk-İş içindeki muhalif sendikaları, muhalif şubeleri, hatta şube tabanlarındaki muhalif ekipleri de kapsayacak şekilde büyütülmelidir ve daha büyük mücadelelere hazırlık için mevziler oluşturmak gerekir. Bunun için Sendikal Güç Birliği yeniden kurulmalı. Özellikle Gebze ve Bilecik'te kurulmuş olan ve diğer konfederasyonlardan sendikaları da kapsayan sendikal birlik örnekleri başka yerlerde de oluşturulmalı. Başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi sınıfının haklarına yönelik planlanan saldırılara karşı Birleşik İşçi Cephesini oluşturmak için vakit kaybetmeden adımlar atılmalı.

Tank Palet fabrikası gizlice Katarlılara gidiyor!

20 Aralık 2018'de Cumhurbaşkanlığı Kararı ile özelleştirme kapsamına alınan Sakarya Tank Palet fabrikası, işçilerin ve kamuoyunun tepkisi dolayısıyla uzun süredir gündemde bulunuyordu. Tepkiler nedeniyle özelleştirme süreci sürüncemede bırakılmıştı. Geçtiğimiz günlerde yeni bir Cumhurbaşkanlığı Kararı ile fabrikanın Katar ortaklı BMC şirketine satılması için Asfat A.Ş.'ye devredildiği ortaya çıktı. Ancak söz konusu Cumhurbaşkanlığı Kararı ne kamuoyuna açıklandı ne de Resmi Gazete'de yayımlandı. Cumhuriyet gazetesi söz konusu belgeye Harb-İş Sendikası üzerinden ulaştı. Fakat gazete de belgenin aslını alamadı ve el yazısı ile yazılanları not edip öyle haberleşti.

Kararname ile karar farkı

Neden bu karar Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile değil de Cumhurbaşkanlığı Kararı ile alındı sorusu akıllara iki şeyi

getiriyor. Birincisi AKP sözcüsü Ömer Çelik'in tartışmalar sırasında söylediği gibi kararların Resmi Gazete'de yayınlanması zorunluluğu olmaması. Bir diğer önemli ayrıntı ise Cumhurbaşkanlığı Kararnamelerinin Anayasa Mahkemesi (AYM), kararlarının ise Danıştay tarafından denetlenmesi. Son dönemde Erdoğan ve AKP iktidarı AYM ile bazı kararlarda ters düşerken, Danıştay ise başkanı olan Zerrin Güngör'ün Erdoğan karşısında düşmesi olmayan cübbesini iliklemeye çalışmasıyla hatırlanıyor.

Özelleştirme hüllesi

Buna göre Tank Palet fabrikası "üçüncü kişilere kiralanması, tahsisi, işletme hakkının devredilmesi veya diğer işlemlerin gerçekleştirilmesini teminen" Asfat A.Ş.'ye devrediliyor. Erdoğan geçtiğimiz yıl fabrikayı 25 yıllığına Katar ortaklı BMC'ye kiradıklarını açıklamıştı. Söz konusu devir işleminin bu amaçla gerçekleştirildiği anlaşılıyor.

İşçiler özlük haklarıyla birlikte Asfat A.Ş.'ye devredilirken şimdilik Milli Savunma Bakanlığı (MSB) personeli olarak kalmaya devam edecekler. Zira Cumhurbaşkanlığı Kararı, üçüncü kişilere kiralama ve işletme hakkının devri ile birlikte işçilerin de devredilmesini MSB ve Asfat A.Ş.'nin belirleyeceğini hükme bağlıyor. Böylece Asfat A.Ş.'ye devir kararı ile fabrikanın Katar ortaklı şirkete satışı için hülle yapıldığı anlaşılıyor.

İktidarın edebiyatı milli, icraatı netameli...

Karar Resmi Gazete'de yayınlanmamış durumda. AKP sözcüsü Ömer Çelik böyle bir zorunluluk yok dedi. Oysa 20 Aralık 2018 tarihli kararın yayınlanmadığının bir izahı yok! Kararın 1105 sayılı olmasından ise Mayıs 2019 tarihli olduğu anlaşılıyor. Bunun anlamı, verilen kararın günler değil aylar boyunca işçilerden ve halktan tamamen gizlenmiş olmasıdır. Bu esnada elbette ki verilen karar hakkında BMC ve Katarlı ortakları bilgilendirilmiştir. Belli ki her fırsatta "yerli milli" edebiyatıyla halkı aldatan iktidar, bu söylemleriyle tam bir çelişki olan icraatını açık etmek istememiştir. Gizliden gizliye ve el çabukluğuyla Sakarya Tank Palet fabrikasının Katar ortaklı şirkete kiralanmasının yolu açılmıştır.

Aliğa'da altı yıl aradan sonra Emek ve Barış Şenliği

A BELEDİYESİ İŞÇİLERİ DİRENİŞ ÇAI

İzmir'in Aliğa ilçesinde, 2014 yılında belediye başkanı olarak seçilen MHP'li Serkan Acar tarafından kaldırılınca kadar, her yıl Emek ve Barış Şenlikleri düzenlenirdi. Altı yıl aradan sonra, 20-21 Eylül tarihlerinde Emek ve Barış Şenliği yeniden gerçekleşti.

Şenlik, önceki yıllardan farklı olarak bu yıl, teknolojik gelişmeler bahane edilerek Aliğa Belediyesinden atılan, buna karşılık çadır kurarak direnişe geçen, çeşitli eylem ve basın açıklamalarıyla mücadelelerini sürdüren belediye işçilerine destek amacıyla yapıldı. İşçilerin direnişlerinin 127. ve 128. günlerinde, Aliğa Emek ve Demokrasi Bileşenleri ile DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve İzmir Barosu'nun düzenlediği etkinlik iki gün sürdü.

Şenlik programında paneller, şiir ve müzik dinletileri, tiyatro gösterileri ve konserler yer aldı. Panellerde ekonomik krize karşı işçilerin ve emekçilerin çözümleri tartışıldı. Bu panellere, atılan belediye işçilerinin yanı sıra TÜPRAŞ, PETKİM, Demir Çelik işçileri ve Aliğa halkı da katıldı.

Şenliğin, atılan belediye işçilerinin direniş çadırının bulunduğu Demokrasi Meydanı'nda gerçekleşmesi direnişi tüm Aliğa halkı ve kamuoyu nezdinde bir kez daha görünür kıldı. Devrimci İşçi Partisi olarak katıldığımız ve işçilerle dayanışma gösterdiğimiz etkinlikte Gerçek gazetesini Aliğa emekçi halkına ulaştırdık.

Cargill işçisinin direnişi yeni bir aşamaya geçiyor: Sınıf dayanışması yükselecek, patronun üzerindeki baskı artacak!

Cargill işçileri gece gündüz, açıkta yatarak direnişlerini sürdürdükleri Ataşehir Paladium Towers (Cargill Genel Müdürlüğü) önünde bir basın açıklamasıyla mücadelelerini yeni bir seviyeye taşıyacaklarını duyurdular. İşçiler basın açıklamasını direnişin 526. gününde (490 gün Bursa Orhangazi fabrikasının önünde, 36 gün İstanbul-Ataşehir'de) gerçekleştirdi. Ey-

lemde Tek Gıda-İş sendikası yöneticileri, iş yeri temsilcileri, TÜMTİS sendikası yöneticileri ve bir dizi emek dostu örgütlerle birlikte Devrimci İşçi Partisi de yer aldı.

İşçiler işe iade davasını kazandı, mahkeme sendikal tazminata hükmettiği halde Cargill patronu işçileri işe başlatmamakta direniyor. Ancak 526 günlük direniş özellikle de işçilerin gece şirke-

tin önünde yattığı, gündüz konuşmalarla, sloganlarla, dayanışma ziyaretleri ve halaylarla direnişin sürdüğü son 36 gün işçilerin asla yılmayacağını dosta düşmana gösterdi. İşçiler bu kararlılıklarını "biz bu yola baş koyduk geri dönüş yok" sloganlarıyla eylem anında bir kez daha haykırdılar.

Cargill işçileri şimdi direnişlerini bir adım daha ileri taşıyorlar. 1 Ekim'den itibaren direnişi tekrar Bursa Orhangazi'deki fabrikanın önüne götürecekler. Ancak bu sefer Cargill'in müşterisi olan şirketlerin genel müdürlükleri eylem alanına dönüştürülecek. Cargill'in ürünlerinin alıcısı olan çok sayıda firmada Tek Gıda-İş sendikası örgütlü durumda. Basın açıklamalarını okuyan Tek Gıda-İş Sendikası adına Genel Örgütlenme Sekreteri İbrahim Ören, Dr.Oetker, Coca Cola, Nestle, Mondelez, Eti gibi firmalarda eylem yapacaklarını açıkladı. Bu eylemler hem Cargill üzerindeki baskıyı arttıracak hem de gıda sektöründe örgütlü işçilerin sınıf dayanışmasını daha güçlü bir şekilde patronun karşısına çıkaracak.

Mustafa Kemal Coşkun

Emek örgütleri, sosyalistler ve kriz

Yaşanan küresel mali kriz ile birlikte özellikle ileriki günlerde reel sektörün giderek daha fazla etkileneceğini söylemek yanlış olmaz. Avrupa ülkelerinin en güçlülerinden ekonomik durgunluk haberleri gelmeye başladı bile. Bu yılın Ağustos ayının sonlarında, Avrupa'nın en büyük ekonomisi olan Almanya'nın ekonomik durgunluğa girdiği artık belli olmuştu. Federal İstatistik Dairesinin yayımladığı verilere göre bu yılın ilk çeyreğinde yüzde 0,4 büyüme olurken ikinci çeyreğinde yüzde 0,1 küçülme yaşandı. Onu Fransa, yılın ikinci çeyreğinde sadece yüzde 0,2 büyüyerek izledi. Fransa'da işsizlik en yüksek seviyesine çıkarken düşük ücretli işler ve yoksulluk giderek artıyor.

İleriki günlerde Avrupa ülkelerindeki ekonomik durgunluğun bizim gibi ülkelerde de etkili olması kaçınılmaz. Elbette ki böyle bir durumda emekçi ailelerinin payına düşen; işsizlik, yoksulluk, sendikasızlık, ücretlerin düşürülmesi vb.den başka bir şey olmayacaktır. Devletin piyasaya müdahalesi de bilinen sosyal refah devleti modeli gibi olmayacaktır. Önümüzdeki süreç sosyal refah devleti gibi bir beklenti içine düşenlerin nasıl hayal kırıklığına uğrayacaklarını gösterecek gibi görünüyor. Zira, devletin piyasaya müdahalesi, bundan sonra emekçilerin sömürülmesinin sadece piyasa mekanizması aracılığıyla değil aynı zamanda devletin zor aygıtlarının kullanılmasıyla gerçekleşeceği anlamına gelir. Çünkü bu türden büyük krizlerin yarattığı sorun ekonominin kendi işleyişiyle çözülemez, genellikle siyasi bir müdahale gerektirir.

Kriz ile birlikte emekçilerin taleplerini de yükseltmeleri gerekir. Böylesi krizlerde sendikalar açısından tek çare mücadeledir ve mücadele de ancak emekçilerin katılımıyla olur. Ne var ki emekçilerin sendikalara güveni hâlihazırda son derece zayıftır. Sendikalara yönelik güven sağlanmaksızın hiçbir girişimin başarıya ulaşması mümkün değildir. Diğer taraftan emekçiler tarafından dillendirilecek talepler burjuva demokratik talepleri aşan bir niteliğe bürünmek zorundadır. Çünkü artık eski refah devleti dönemine dönmeyi arzulayıp o döneme ilişkin talepleri ortaya sürmenin emekçiler açısından hiçbir faydası yoktur. Yani sosyal refah devletine dönmeyi amaçlayan ve ona yönelik taleplerle yola çıkan bir emek hareketi, aslında geriye gidiyor demektir.

Bu noktada sosyalist örgütlerin ön plana çıkmaları elzemdir. Çünkü yapılması gereken, krize karşı politikalar üretmek ve bunu yaparken kapitalist sisteme karşı işçi sınıfını devrimci politikalar etrafında birleştirmektir. Bunu sendikalardan beklemek bir bakıma anlamsızdır. Nitekim bu türden kriz ortamları işçi sınıfını tam da sosyalist talepler çerçevesinde örgütlenme olanaklarını yaratır aynı zamanda. Eğer kapitalist sistemi doğrudan hedef alan politikalar üretilmez ve buna yönelik eylemler örgütlenmezse varılacak yer sistemin yeniden üretimini sağlayacak mekanizmaların oluşturulmasına payanda olmaktan başka bir şey değildir. Bu yolla sosyal refah devletine varacaklarını ve işçi sınıfının yaşam koşullarının düzeleceğini sananlar büyük bir yanlış içinde diler. Sınıfı devrimci politikalar çerçevesinde mücadeleye çekmek için yarın çok geç olabilir.

Epey bir zamandır "sivil toplum", "kimlik" meselelerine yoğunlaşan sosyalistlerin artık yüzlerini sınıfa dönme zamanı geldi de geçiyor. Sırf kriz nedeniyle, yoksulluk artıyor, işçileşme artıyor, güvencesiz çalışma yoğunlaşıyor diye işçiler ve sendikalar kendi başlarına devrimci politikalar geliştiremezler, bu noktada sosyalist örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Elbette ki sosyalizm gibi bir derdiniz varsa.

Yemekhane işçileri bildiriyor: İTÜ yemekhanesi dikiş tutmuyor!

İstanbul Teknik Üniversitesi yemekhane işçileri uzun zamandır okul yönetiminin baskılarından ve hak gasplarından şikayetçi. Geçmiş dönemde kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı uzun soluklu bir mücadele veren işçilerin karşısına okul yönetimi şimdi başka sorunlar çıkartıyor. Artan baskı, zorlaşan çalışma koşulları, yaşanan sağlık sorunlarına karşı İTÜ yemekhane işçilerinin seslerini duyurmak için gazetemize yazdıkları mektubu okuyucularımızla buluşturuyoruz.

Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden birisi olarak gösterilen İTÜ'de, biz yemekhane işçilerinin çilesi bitmek bilmiyor. Öyle ki okulun kontenjanları her sene artarken yemekhanede çalışan işçilerin sayısı giderek azalıyor. Bu durum bir yandan omuzlarımızı fazladan yük binmesine, içeride stresin artmasına ve çalışma koşullarının zorlaşmasına sebep oluyor. Öbür taraftan on binlerce insana yemek veren bir yemekhanede böylesi çalışma koşulları ve işçi sayısının yetersizliği, hijyeni de tehdit ederek sağlık problemlerine zemin yaratıyor.

Dün taşeronun yaptığını bugün üniversite yönetimi yapıyor!

İTÜ işçisi olarak yıllarca taşeron çalışmadan, özel şirketlerden çok çektik. Ancak hiçbir zaman haklarımızı savunmaktan da geri durmadık. Okul yönetiminin bütün engelleme çalışmalarına rağmen sendikalı olduk, haklarımızın peşinden koştuk. Okul yönetimi bu süreçte her zaman suçu taşeron şirketlere attı. Bir yandan taşeron patronlarının sırtını sıvazlarken öbür taraftan yüzümüze güldüler. Ama devir değişti, takke düştü kel göründü! Kadroya geçtikten sonra İTÜ'nün işçi düşmanlığı kendisini açık açık gösterdi. Kadro düzenlemesinden sonra emekliliği geldiği için işten çıkartılan işçilerin yerine yeterli istihdam sağlanmadı. Üniversite kontenjanları arttı ancak işçiler azaldı, üzerimize yüklenen iş yükü neredeyse iki katına çıktı. Artan iş yükü karşısında yemekhaneden sorumlu olan İTÜ Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı, çözümü bizi daha fazla çalıştırmakta, görevimiz olmayan işleri bize yaptırmakta arıyor. İTÜ yönetimi sağlık raporlarını dahi

ciddiye almadan izinlerimizi kısıyor, görevleri yemekhanede çıkan ürünleri denetlemek olan gıda mühendis ve teknikerleri kendi işlerini yapmıyorlar, başımızda amirlik yapıyorlar! Bu süreçte Maçka yemekhanesinde çalışan bir temizlik işçisi arkadaşımız Muzaffer Özdemir kansere yakalanıp hayatını kaybetti! Muzaffer arkadaşımızın neden kanser olduğu belli değil. Yıllardır burada çalışan arkadaşımızın çalışma ortamı kimse tarafından araştırılmıyor, kanserin çalışma koşullarından kaynaklanabileceğini kimse düşünmüyor. Aynı yemekhanede çalışan ve kanser teşhisi konmuş, tedavisi süren başka bir arkadaşımız hâlâ aynı bölgede aynı koşullarda çalışmaya devam ediyor. Ancak kimse çalışma ortamını denetlemiyor. Yönetim de ilgili sorumlular da işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini yok sayarak çalışmamızı bekliyorlar. Bu durum İTÜ işçisinin canına tak etmiş durumda. İTÜ yönetimi bu tutumu ile hem yemekhaneyi bize zindan ediyor hem de yemekhanede olası sağlık sorunlarının baş göstermesine vesile oluyor!

Tek çözüm tam istihdam!

Giderek büyüyen sorunlar, İTÜ'yü bir yemekhane skandalının eşğine getiriyor. İTÜ yönetimi yeni eğitim yılının başlamasına günler kala yemekhane sorununa çözüm bulmak zorunda! Hem çalışma ortamını iyileştirmek, hem de yemekhanenin nitelikli işlemesini sağlamak için gerekli işçi alımını yapmak zorunda! Biz yıllardır İTÜ'ye hizmet ediyor, her yıl binlerce öğrencinin ve İTÜ çalışanının temiz ve sağlıklı yemeklere ulaşması için çalışıyoruz. Ama artık çalışma koşulları canımıza tak etmiş durumda! Sadece bizim değil, İTÜ'nün farklı bölgelerinde farklı işler yapan bütün işçi arkadaşlarımızın da ciddi sorunları olduğunu biliyoruz. İTÜ'de çalışan bütün işçi arkadaşlarımızı birlik beraberlik içerisinde haklarımızı korumaya; İTÜ yönetimini de haklarımıza saldırmayı bırakmaya, taleplerimize kulak verip gerekeni yapmaya, yemekhanenin herkes için sağlıklı bir üretim alanı olması için daha fazla işçi istihdam etmeye davet ediyoruz!

İTÜ'den temizlik işçileri

Maklubeye kaşık sallayanlarla kafa tokuşturanlar arasında bir çöküş hikayesi

AKP içindeki bölünmeler parti ile sınırlı değil. İstibdad cephesinin arkasındaki koalisyona da sıçramış durumda. Bu çatlakların ve bölünmelerin hiçbir tarafı emekçi halkın çıkarlarını yansıtmıyor. Ortada olan tek şey istibdadın tüm kanatlarıyla birlikte Türkiye'yi tam bir çürümeye ve yozlaşmaya uğrattığıdır.

Davutoğlu, AKP'den ihraç edilmeden kendisi ayrıldı ve yeni parti kurma girişimlerine hız verdi. Abdullah Gül'ün desteklediği Ali Babacan da bir diğer koldan parti çalışmalarına devam ediyor. Bu iki çıkış AKP'nin kurucu kadrolarının birçoğunu kopartıyor. Erdoğan'ı karşılarına almalarına rağmen Babacan'ın yüzde 8-9, Davutoğlu'nun ise yüzde 3'lük bir oy potansiyeline sahip olduğuna dair kamuoyu araştırmaları var. Davutoğlu, AKP'nin İslamcı tabanını kemirirken Babacan grubu, AKP'yi iktidara taşıyan Batı emperyalizmi ile ilişkilerde köprü başını ele geçirmeye aday. İslamcı taban üzerinde ideolojik etkileri zayıf olsa da Suudi Arabistan gibi bu açığı petro-dolarlarla kapatabilecek bir müttefike sahipler.

Bu iki oluşumun partiden dışlanmaları devlet içine hiç uzanamayacakları ve burada bir karşılık bulmayacakları anlamına gelmiyor. Davutoğlu'nun her şeyiyle kefilim dediği Hakan Fidan hâlen MİT müsteşarı, Abdullah Gül'ün İngiltere'den ahababı Hulusi Akar ise Milli Savunma Bakanlığı koltuğunda. Bu iki ismin Erdoğan'a kayıtsız ve koşulsuz biat içinde olmadığını 15 Temmuz'dan biliyoruz. Geçmiş referansların güncel politikada karşılığı olup olmayacağı ise zaman içinde göreceğiz. Özetle AKP'nin içindeki çatlak basit bir bölünmeden çok daha sarsıcı sonuçlar doğurma potansiyeline sahip.

Pelikan-Abdülhamit Gül kavgası: "Tencere dibin kara seninki benden kara!"

İktidar cephesinde bir diğer büyük çatlak ise vaktiyle Davutoğlu'nu görevden eden Pelikan grubu ile Adalet Bakanı Abdülhamit Gül arasında yaşandı. Görünürde mesele Yüksek Yargı atamalarına ilişkin iki ayrı listenin çarpışmasının bir sonucuydu. Pelikancılar, Berat Albayrak'a yakınlığı ile bilinen Dilek Güngör'e Sabah gazetesinde bir yazı yazdırdılar. Daha önce bir davada "Bakanlar Kurulu ve BM kararlarında FETÖ diye bir terör örgütü yoktur" diyerek savcının sunduğu iddianameyi

Türkiye'nin Erdoğan'la, Bahçeli'yle, damatlarla, yalı demagoglarıyla, askerlerle, kontracılarla, istihbaratçılarla, cemaatçilerle yürüyeceği bir yol yoktur; onların birbirleriyle alt alta üst üste yuvarlanarak gittikleri yol uçurumdur.

reddeden Hatay Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Ahmet Turan Oral'ın Yargıtay'a atanması yüzünden Abdülhamit Gül'ü hedef aldılar. Hani yargı "FETÖ'den temizlenmişti?" dediler. Abdülhamit Gül, "aynı maklubeye kaşık sallayanlar bizi eleştiremez" diyerek cevap verdi. O da Pelikan grubunu Fethullahçı olmakla suçladı.

Abdülhamit Gül, Adalet Bakanlığı üzerinden maklube iddiasını Zaman gazetesi eski imtiyaz sahibi Fettah Tamince'ye yönelik bir davayı yeniden gündeme getirerek yeni bir boyuta taşıdı. Tamince'nin takipsizlik aldığı bir dava yeniden açılarak soruşturmanın genişletilmesine karar verildi. Tamince, ünlü ve üst düzey bir cemaatçi olmasına rağmen hakkında açılan dört davanın birinden beraat, üçünden takipsizlik almıştı. Tamince olayı muhalefetin sürekli eleştirilerine maruz kalıyordu. Tamince'yi kim koruyor sorusu sıkça soruluyor ve kendisi bir büyük patron olduğundan "FETÖ borsası"ndan yararlandığı iddiaları ortaya atılıyordu.

Kavganın bir ucundan Erdoğan çıktı

Abdülhamit Gül, Pelikancıları kızıp Tamince hamlesini yapınca, iktidar büyük bir baskıdan kurtulmuş olmadı. Tam tersine çatlak niteliği ve boyutları göz önüne serilmeye başladı. Zira, Erdoğan, henüz Ağustos ayında Pelikancıların Boğaziçi'ndeki meşhur yalısını bizzat ziyaret etmişti. Bu ziyaret ile "Erdoğan yanlış yönlendiriliyor" diyenlere Pelikancıların onu yönlendirmediğini, tersine Boğaziçi'ndeki yalının kendi talimatlarıyla çalışan bir oluşum olduğunu gösteriyordu. Tamince'ye gelince onu Adalet Bakanlığı'na karşı, Erdoğan'ın da avukatlığını yapan, Ahmet Kürşat Köhle savunmuştu. Tamince, "ben bir avukatlık büro-

sundan hizmet alıyorum Erdoğan'la ilgisi yok" dedi. Diyelim ki öyle, peki Tamince'nin henüz bir ay önce yeni kurulan Türkiye Turizm Tanıtım ve Geliştirme Ajansı'nın yönetim kuruluna atanmasına ne demeli? Bizzat Erdoğan tarafından! Buna Erdoğan'ın çok önem verdiği ve bir prestij konusu olarak gördüğü Taksim'deki yeni AKM inşaatının ihalesini Tamince'nin almış olduğunu da ekleyelim.

Diğer tarafta MHP ve Devlet Bahçeli var

Yani iktidar cephesindeki son çatlak basitçe Pelikancılarla Abdülhamit Gül arasında yaşanmış değil. İşin ucu doğrudan Erdoğan'a uzanıyor. Öte yandan Abdülhamit Gül'ün, Erdoğan'la karşı karşıya gelebilecek bir siyasi figür olmadığı biliniyor. O halde Erdoğan'ın karşısında kim var? Son tartışmanın ayrıntılarına bakıldığında bu soru da cevabını buluyor. Yargıtay'a atandığı için Pelikancıların kıyameti kopardığı Ahmet Turan Oral'ın esas referansının Devlet Bahçeli olduğu söyleniyor. Tamince davasının yeniden görülmesi için itiraz eden eski hâkim olan Avukat Osman Kaçmaz ise daha önce Erbakan ve Refah Partisi yöneticilerinin yargılandığı meşhur "kayıp trilyon davası"nda Abdullah Gül'ün yargılanması için verdiği uğraşlarla biliniyor. Ne sürpriz! 2011'de MHP'den millet-

vekili aday adayı olmuş! Demek ki bir tarafında Erdoğan'ın olduğunu gördüğümüz bu çatlakın diğer tarafında hükümetin gizli ortağı Devlet Bahçeli ve MHP bulunuyor.

İstibdadın taşıyıcı kolonları çöküyor

Böylece AKP içindeki bölünmelerin parti ile sınırlı kalmadığını ve istibdad cephesinin arkasındaki koalisyona da sıçramış olduğunu görmüş oluyoruz. Daha da önemlisi bu çelişki ve çatışmalar mevcut istibdadın üzerinde yükseldiği iki önemli taşıyıcı kolonu çatlaktan bir işlev görüyor. Davutoğlu partiden ayrılırken 7 Haziran-1 Kasım arasındaki dönemi işaret ederek "konuşsam insan içine çıkamazsınız" demişti. Bu dönem istibdadın "PKK terörüne karşı istikrar ve beka" söylemini kanlı bir süreç içinde inşa ettiği dönemdir. Tamince olayı ise 15 Temmuz'dan sonra "devleti FETÖ'den temizlemek" için OHAL'in ve her türlü baskıcı uygulamanın meşrulaştırıldığı ideolojik-politik söylemin altını oymaktadır. İstibdadın ideolojik-politik taşıyıcı kolonları bir bir çatlarken Erdoğan'ın daha önce sıkıştığı dönemlerde iktidarını rahatlatmak için başvurduğu kabine değişikliği meselesi yeni bir kriz dinamiği yaratmış bulunuyor. Burada da Berat Albayrak ile Süleyman Soylu arasındaki rekabetin bir kilitlenme yarattığı yüksek sesle konuşulan bir başka çatlak oluşturuyor.

Görüldüğü gibi istibdad cephesindeki kavgaların ve bölünmelerin hiçbir tarafı emekçi halkın çıkarlarını yansıtmıyor. Ortada olan tek şey istibdadın tüm kanatlarıyla birlikte Türkiye'yi tam bir çürümeye ve yozlaşmaya uğrattığıdır. Türkiye'nin Erdoğan'la, Bahçeli'yle, damatlarla, yalı demagoglarıyla, askerlerle, kontracılarla, istihbaratçılarla, cemaatçilerle yürüyeceği bir yol yoktur, onların birbirleriyle alt alta üst üste yuvarlanarak gittikleri yol uçurumdur. Öte yandan tüm bu çöküş tablosuna ve kendini mutlak güç sahibi gösteren iktidarın sefaletine karşı halkın moral kazanmaya başlaması, yükselen özgüveni ve hürriyet isteği Türkiye'nin önünde bambaşka bir yol açabilir.

İstibdad tüm kanatlarıyla birlikte Türkiye'yi tam bir çürümeye ve yozlaşmaya doğru sürüklüyor. Tüm bu çöküş tablosuna ve kendini mutlak güç sahibi gösteren iktidarın sefaletine karşı halkın moral kazanmaya başlaması, yükselen özgüveni ve hürriyet isteği Türkiye'nin önünde bambaşka bir yol açabilir.

Hepiniz İMF'cisiniz!

İMF heyetinin, Türkiye ziyaretinde CHP ve İyi Parti temsilcileri ile bir otelde görüşmesi eleştiri konusu oldu. Görüşmelerin hükümetin bilgisi dışında yapıldığı söylendi. Görüşmede yer alan CHP sözcüsü Faik Öztürk ve İyi Parti milletvekili eski Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz, görüşmenin gizli olmadığını söyleseler de içeriğine dair bilgi vermekten kaçındılar. Faik Öztürk, görüşmenin meşruiyetini savunurken "AKP ile de iktidar olmadan önce görüşmüşlerdi" diyerek aslında bir ipucu verdi. Görüşmede erken seçim senaryolarının tartışılmamış olması düşünülemez.

Amerikan-İMF muhalefeti

Bizim öteden beri "Amerikan muhalefeti" olarak adlandırığımız partilerin İMF ile görüşmelerine şaşırıyoruz. Zaten bu partiler uluslararası finans kapitalin çıkarlarını ve isteklerini gözetten bir ekonomi programı savunuyorlar. Bu da sır değil. Dolayısıyla erken seçim senaryolarıyla birlikte İMF'nin olası kredi desteğinin ne boyutlarda olacağını da konuşulmuş olması muhtemeldir.

AKP, İMF'siz İMF programı uyguladı! Türkiye'yi borç batağına soktu!

AKP'nin bu durumun üstüne atlayarak muhalefeti İMF'ci, kendisini İMF karşıtı gibi göstermeye çalışması ise tam bir ikiyüzlülüktür. Çünkü AKP iktidarı Kemal Derviş döneminden devraldığı İMF programlarını harfiyen uygulaması, halkın ekmeğinden, eğitiminden, sağlığından kesip İMF'ye borç faizi ödemiştir. İMF'ye borç ödemeleri tamamlandıktan sonra İMF ile tekrar anlaşma yapılmaması emperyalizme teslimiyetin bitmesi değildir. Şimdi İMF anlaşması yok ama Türkiye'nin dış borcu 453 milyar dolar. 2019 bütçesinde devlet 6,7 milyar dolar faiz ödemesini bir yılda yapıyor!

Borç alan emir alır!

Dün İMF aracılığıyla Türkiye'ye emir veren uluslararası emperyalist sermaye şimdi doğrudan bankalar ve borsalar aracılığıyla bunu yapıyor. İMF anlaşmalarının olduğu dönemde, bugün Berat Albayrak tarafından ilan edilen programların ortak şiarı, bütçe disiplindir! AKP alacaklıların istediğini yapıyor, halkın ihtiyaçlarına öncelik vermiyor. Onun yerine borçlu olduğumuz yabancı sermayeye faiz ödemelerini aksatmadan yapacağımızın teminatını veriyor.

İMF'nin yapacağını kendiniz yaptıktan sonra İMF ile anlaşması yapsanız ne olur, yapmasanız ne olur?

10 Ekim'in dördüncü yılında katillerden, işbirlikçilerden hesap sormak için birlik olmaya, örgütlenmeye, mücadeleye!

10 Ekim 2015'te işçi sınıfını, sendikaları ve meslek örgütlerini hedef alan Türkiye tarihinin en büyük katliamı gerçekleşti. En küçüğü sekiz yaşında bir çocuk olan 100'den fazla insanımız hayatını kaybetti, 500'den fazlası yaralandı. Bu katliamı yapanlardan da tedbir almayanlardan da kendi siyasi çıkarı için kullananlardan da hesap sormak, istibdadın pençesinden kurtulmak, tekdüze mezhepçi gericiği bu topraklardan tümüyle silmek için mücadele hepimizin görevi.

Dört yıl önce 10 Ekim sabahı memleketin orta yerinde, ülkenin başkentinde, işçi sınıfını, sendikaları ve meslek örgütlerini hedef alan Türkiye tarihinin en büyük katliamı gerçekleşti. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Ankara Garı kavşağında bir araya gelen binlerce emekçi, DAİŞ üyelerinin üç saniye arayla patlattığı iki bombanın hedefi oldu. En küçüğü sekiz yaşında bir çocuk olan 100'den fazla insanımız hayatını kaybetti, 500'den fazlası yaralandı.

Patlamadan sonra alana ilk gelen, içlerinde yaralıların da olduğu kalabalığa biber gazı ve tazyikli su ile saldıran polis oldu; ambulanslar ise patlamadan ancak 30 dakika sonra gelebildi. RTÜK tarafından süratle patlamaya dair yayın yasağı getirilirken, Twitter ve Facebook gibi sosyal medya platformlarına erişim engellendi. Saldırının ardından düzenlenen basın toplantısında İçişleri Bakanı Selami Altınok'a istifa edip etmeyeceği sorulduğunda yanında bulunan Adalet Bakanı Kenan İpek sırtarak tepki verdi. Erdoğan ise saldırının kokteyl örgüt tarafından yapıldığını iddia etti

Katliamı değerlendiren dönemin başbakanı Ahmet Davutoğlu seçimlere gölge düşürülmek istendiğini, ancak saldırı sonrası yaptıkları anketlerde yükseliş trendi olduğunu söylemişti.

Aynı Davutoğlu geçtiğimiz ay yaptığı bir açıklamada 10 Ekim katliamına giden süreci de içeren dönem için "Terörle mücadele defterleri açılırsa birçok insan, insan yüzüne çıkamaz." dedi. 10 Ekim ve başka katliamların arkasındaki gerçekleri bilerek ve bunların sorumluluğunu taşıyarak insan içinde dolaşmaları yetmiyormuş gibi halkın kanı üzerinden bir istibdad rejimi inşa ettiler.

Ankara katliamı önlenabilir ve tüm sorumluları yakalanabilir!

İki bombacıdan birisi kısa süre önce yaşanan Suruç katliamını gerçekleştiren intihar bombacısının abisiydi. Diğeri hakkındaysa daha önce Adıyaman Savcılığı tarafından El Kaide üyeliği sebebiyle soruşturma açılmış ve kovuşturmaya yer olmadığına karar verilmişti. Her iki bombacı da dört aydır kolluk kuvvetleri tarafından resmi olarak aranıyor. Üstelik katliamdan 25 gün önce mitinge saldırı olabileceği istihbaratına ulaşılmıştı ve saldırının, aralarında katliamı gerçekleştiren iki tekdüze mezhepçi gericiği bu topraklardan tümüyle silmek için de çare; örgütlenmek, sendikalarda, grevlerde, mücadelelerde bir araya gelmek ve bu katliamı yapanlardan da tedbir almayanlardan da kendi siyasi çıkarı için kullananlardan da hesap sormaktır.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi asıl failerin yargılanmadığı, saldırıyı planlayan 16 sanığın firari olduğu, olay günü ve öncesine ait kamera görüntülerinde

görünen ve katliamın planlayıcısı olan pek çok şahsın yakalama veya haklarında soruşturma başlatılması taleplerinin yok sayıldığı, saldırının gerçekleşmesinde ihmali veya kusuru olan kamu görevlilerinin dava dosyasına dâhil edilmediği bir yargılama gerçekleşti. Sonunda mahkeme sadece dokuz saniye anayasal düzeni ihlâl ve öldürme sebebiyle ağırlaştırılmış müebbet verdi, yaralı haldeyken sonradan hastanede hayatını kaybeden kimse yokmuş gibi davrandı.

Şimdi silkinme, kendine gelme zamanı!

Fiili mücadelelerin gerileme yaşadığı, siyasetin bombalarla şekillendirildiği bir sürecin ardından; bugün kitlelerin yeniden içten içe kaynamaya başladığı, rahatsızlığını seçim sandıklarından, müzik notalarına kadar pek çok yolla dışa vurmaya başladığı, birbirinden kopuk veya henüz cılız da olsa pek çok işçi mücadelesinin ve sendikal mücadelenin ortaya çıktığı bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir dönemde Türkiye ittifakı diye peşine düşülen şey bütün bu katliamları önlemek yerine iktidarını korumak için bombalara göz yumanlarla ittifak demektir. Normalleşme denen şey 100'den fazla canın hesabını sormaktan vazgeçmek demektir.

Yapmamız gereken kaybettiğimiz canların odalarda, meslek örgütlerinde, sendikalarda örgütlenmiş birer işçi, emekçi olduğunu, devrimcilerle omuz omuza bu ülkeyi değiştirme, barışı getirme inancıyla bir araya geldikleri meydana katledildiklerini bir an bile aklımızdan çıkarmamaktır. İstibdadın pençesinden kurtuluş için de tekdüze mezhepçi gericiği bu topraklardan tümüyle silmek için de çare; örgütlenmek, sendikalarda, grevlerde, mücadelelerde bir araya gelmek ve bu katliamı yapanlardan da tedbir almayanlardan da kendi siyasi çıkarı için kullananlardan da hesap sormaktır.

Levent Dölek

Af istemiyoruz! Affetmiyoruz!

KHK ile kamu görevinden haksız ve hukuksuz şekilde ihraç edilenlerin mağduriyeti kamuoyunda yoğun biçimde tartışılmaya başlandı. Ancak bu tartışma çok yanlış biçimde "KHK'lara af" başlığı altında gündeme geldi. "KHK'lara af" demek hukuki olarak zaten anlamsız. Hakkında mahkemelerin hüküm verdiği kişiler için af söz konusu olabilir. KHK'luların büyük çoğunluğu için ise böyle bir hüküm söz konusu değil. Ama daha önemlisi, keyfi idarenin en somut örneklerinden biri olan ve büyük mağduriyetler yaratan, geçen üç yıl içerisinde haksızlığı herkesçe kabul edilen KHK'ları yeniden meşrulaştırma çabası söz konusu. KHK'lara af demek zeytinyağı gibi üstü çıkmaktır!

Barış imzacıları hakkında Anayasa Mahkemesi kararı ortada, mahkemeler birbiri ardına beraat kararı veriyor. Şimdi suçsuzluğu tescil olan bu insanlar başta olmak üzere, mahkemelerden beraat, takipsizlik vb. alanlar için neyin affından bahsediyorsunuz? Biz imzacı olmadık, metnin siyasi yaklaşımına katılmıyorduk; biz sendikal faaliyetlerimiz, sosyalist görüşlerimiz ve mücadelemiz, en önemlisi de cemaatle birlikte üniversiteye operasyona yapanların ayağına bastığımız için atıldık. Hakkımızda soruşturma ya da dava da açılmadı. Neyin affı?

Sağduyu sahibi insanlar, esas iktidarın KHK'lılardan af dilemesi lazım diyor. Doğrudur. Yine bir başka yaklaşım ise "15 Temmuz koşullarında" ve "FETÖ her yere sızmış olduğu için" bazı hataların yapılmış olabileceğini söylüyor. Aslındabuyaklaşımı dayabana atmamak lazım.

Toplumun çıkarları karşısında bireylerin mağduriyetlerini öne çıkarmak bizden uzak olsun! Pekî 15 Temmuz'un kaybeden cuntasında olmasa da bu işin boylu boyunca içinde olduğu açık olan ve hiçbir zaman mahkeme karşısında sözlü ifade vermeyenler halen istihbaratın ve ordunun başında ise; darbeci F-16'ların bombaladığı meclis, mühürsüz referandumla zincire vurulmuşsa; meclisin bombalanmasında benzin ikmal yapan uçakların kalktığı İncirlik üssü o gün bugün dokunulmazlığından hiçbir şey kaybetmediyse; NATO'cuların darbe girişimi başarısız olmuş ama hâlâ ordu NATO'da devlet NATO'cuysa; vatandaş aile fertleri yüzünden fişlenirken darbeci generalin kardeşi Lahey'e büyükelçi yapılmışsa, "vatan, millet, memleket" için haksızlıkları nasıl sineye çekelim?

Makam masasına kartvizit gibi Zaman gazetesi koyanlar, cemaatin suçladığı akademisyenlere Zaman gazetesinin kupürlerini dosyaya koyup soruşturma açanlar, cemaatin 50d operasyonunun mücahitliğini yapanlar tarafından ihraç edildik ve o gün bugündür bu tiplerin "bulunmaz hint kumaşı" muamelesi gördüğüne tanıklık ettik. "FETÖ ile mücadele"nin bir palavra olduğunu görmemiz için "FETÖ borsası" iddialarına, Bank Asya yöneticisinin SPK'ya başkan yapılmasına ya da Tamince rezaletine bakmamıza gerek yok. Cemaat tasfiye oluyor, Amerikan ajanları temizleniyor diye içimiz rahat mı etsin?

Biz kendi adımıza KHK ile ihraç ediliğimizde, bize yapılanlar, memlekete yapılanlar karşısında teferruatır demiştik. Aynı noktadayız. Bize savunma hakkı dahi verilmedi, biz de savunmamızı meydanlarda yaptık. Bizim atılmamız ülkede bir istibdad rejimi inşasının küçük bir parçasıydı sadece. ABD'den Avrupa'dan medet umanlardan olmadık. Nitekim ABD, istibdad rejimi ile el ele Suriye'de NATO koridorunu kurdu. Avrupa Birliği, göçmen akını olmasın da ne olursa olsun dedi. OHAL komisyonu denen garabeti bile onlar icat etti. İlk günden Beyazıt Meydanı'nda lanet olsun Amerikasına da Avrupasına da dedik! Himayeyi reddettik! İstibdada karşı ekmek ve hürriyet mücadelesinin asıl sahiplerine yani emekçi halkımıza gittik. İfademizi fabrikalarda, emekçi mahallelerinde, grevlerde, direniş çadırlarında verdik!

Bu yüzden af falan istemiyoruz! Bize yapılan haksızlıklar bu ülkede hürriyet mücadelesinde ödenen bedeller yanında bir şey değildir. Halkımıza helali hoş olsun.

Ama esas biz sizi affetmiyoruz! İktidarınızı koruma uğruna kardeş kavgasını körüklediğiniz için; inşa ettiğiniz istibdad rejimi ile emekçinin elinden işini, sofrasından ekmeğini aldığımız için; grevleri yasaklayıp, sendikaları baskı altına alıp ülkeyi sermaye için dikensiz gül bahçesine dönüştürdüğünüz için; memleketin boynundaki emperyalist zincirleri daha da sıkılaştırdığınız için... Affetmiyoruz! Affetmeyeceğiz de!

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

EYT ekonomisi ve gerçekler

EYT'liler haklarını almak için beklemeye değil eyleme geçmeli

EYT zulmünü başlatan 1999 tarihli mezarda emeklilik yasağının 20. yılında hem eylem hem de görüşme vardı. EYT'liler Ankara'da toplandı. Miting hazırlıklarının sürdüğü sırada ise uzun süredir EYT'lilerin Cumhurbaşkanı Erdoğan'dan istediği randevuya yanıt geldi. EYT'lilerin adına Sosyal Güvenlik Uzmanı Özgür Erdursun'un hazırladığı bir rapor, Erdoğan'a değil ama onun adına görüşmeye gelen Sosyal Politikalar Kurulu Başkan Vekili Vedat Bilgin'e verildi. İktidar yanlısı medya tarafından sanki raporu Erdoğan hazırlamış gibi bir algı yaratıldı özellikle. Oysa durum böyle değildi. Özgür Erdursun'un raporunda da iktidarın bilmediği hiçbir şey yoktu. Ayrıca daha fazla prim ödedikçe emekli ma-

aşının düştüğü bir garabet olan Aylık Bağlama Oranı (ABO) sorunu ile staj ve çıraklık döneminin emekliliğe sayılması gibi konular da raporda yer almadı. Bu görüşme EYT'liler arasında büyük bir beklenti yarattı. EYT'lilerin beklentisi sorunlarının çözümü idi. Erdoğan'ın beklentisi ise yasanın 20. yılında planlanan mitingden önce EYT'lilerin eyleme değil, beklemeye geçmesiydi.

Beklemeye değil eyleme geç!

Ne yazık ki durum Erdoğan'ın istediği gibi oldu. Kamuoyuna yansıtılan aksine iktidar cephesinden hiçbir çözüm sözü gelmedi. EYT Derneği Başkanı Gönül Boran Özupak'ın ne zaman yanıt verileceğine dair sorusu bile geçiştirildi.

Uzun soluklu bir süreçten bahseden Vedat Bilgin kısa vadede cevap verilmeyeceğini açıkça ilettili. EYT sorununun çözümünü başka bahara attı. Nitekim Ankara mitingi de bu hava içerisinde oldukça sönük geçti.

Bu durumdan çıkartılacak sonuç açıktır. Uzun süredir istenen görüşme ancak eylemlerin ardından gerçekleşebilmiştir. Çözüm de beklemeye geçilmesiyle değil, yine eylemlerin büyümesiyle mümkündür. Sermayenin çıkarlarını gözetken iktidarın EYT sorununu çözmeye ikna edilmesi mümkün değildir. Örneğin raporda ABO sorunu ile staj ve çıraklık mağdurlarının sorunlarının gündeme getirilmemesi bu yaklaşımın bir sonucu olmuştur. Hükümeti maliyetin düşük olacağına ikna etmek için zaten staj ve çıraklık dönemi sayılmazsa sayının düşeceği, ortalama emekli aylıklarının düşük olmasının maliyeti azalttığına yönelik argümanların raporda yer alması son derece yanlış olmuştur. Bunlar iktidarı ikna etmez ve mücadeleyi zayıflatmaktan başka bir sonuç da doğurmaz. Ancak EYT'liler gücünü göstererek ve beklemeye değil, eyleme geçerek mevcut iktidarı bu sorunu çözmeye mecbur bırakabilir.

Devr-i israf mı devr-i sabık mı?

İsraf sergisi mi yolsuzluğun delili mi?

31 Mart'ta İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimlerini AKP kaybedince büyük bir panik başlamıştı. Süleyman Soylu devreye girmiş, polis seferber olmuş, seçimi iptal ettirmek için hummalı bir çalışma başlatılmıştı. MHP lideri Devlet Bahçeli MİT, polis ve jandarmasının YSK'ya doğru kararı vermesi için yönlendirmesi gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Sonunda başarılılar, YSK'ya seçimi iptal ettirdiler. Ancak bu büyük telaş halkın içinde belli kuşuların daha da fazla artmasına yol açtı. Seçimde hile yapıldığına dair kuşular değildi bunlar. Halk, telaşın belediyede yapılan yolsuzlukların ortaya çıkmaması için olduğunu düşünmeye başladı. Nitekim tekrarlanan seçim AKP-MHP ittifakının daha büyük bir hezimetle sonuçlandı. Ardından halkın kuşularını doğrulayan ve arttıran bilgiler ortalığa saçılmaya başladı. AKP'li yıllarda belediye kaynaklarının hortumlanarak yandaşlara dağıtıldığına dair iddiaların sembolü ise Yenikapı'da sergilenen binlerce araç oldu.

Bu süreçte kamuoyuna yansayan iddialar şöyle:

→ 2011-2019 yılları arasında, AKP yandaşı Yeni Şafak gazetesinin sahibi Nuri Albayrak'ın damadı Adem Altunsoy'a ait Platform Tu-

rizm isimli araç kiralama şirketine 212 ihale verilmiş. Bunların tutarı 1.3 milyar lirayı aşiyor.

→ AKP'ye yakınlığıyla bilinen Türkmeciyaz isimli medya grubuna her ay 10 milyon liralık para, "reklam geliri" adı altında İBB kasasından aktarılıyor.

→ İBB'nin 2019 başlarında hazırladığı ve kamuoyuna açıklanmayan raporla ilgili açıklamalar yapan CHP'li İBB Meclisi üyesi Tarık Balyalı, Cumhurbaşkanı ve AKP şefi Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın yönetiminde yer aldığı Türkiye Gençlik Vakfı'na (TÜGVA) 74.3 milyon liralık kamu kaynağı hibe edildiğini söyledi. Türkiye Gençlik ve Eğitime Hizmet Vakfı'na (TÜRGEV) 51.6 milyon, başkanlığını Erdoğan'ın damadı Selçuk Bayraktar'ın yaptığı Türkiye Teknoloji Takımı (T3) Vakfı'na 41.4 milyon, adı çocuk istismarı ile gündeme gelen Ensar Vakfı'na 29.8 milyon, mütevelli heyetinde Bilal Erdoğan'ın yer aldığı Okçular Vakfı'na 16.6 milyon, Aziz Mahmud Hüdaî Vakfı'na 16.5 milyon liralık hibe yapılmış. Okçular Vakfı'na ayrıca 4 milyon lira değerinde nakdi yardım, "proje desteği" adı altında sağlanmış.

2004-2018 yılları arasında iktidara yakın ve İslamcı kimliğiyle bilinen 20'ye yakın vakıf ve derneğe toplam 847.5 milyon lira değerinde yurt ve okul yardımı yapılmış. Arsa ve bina tahsislerinin değeri ise 1 milyar lirayı aşiyor. Bina tahsislerinden faydalanan vakıfların arasında Yeni Dünya Vakfı da bulunuyor. Bu vakfın başkanı Mahmut Gökso. Mahmut Gökso, seçim sürecinde Ekrem İmamoğlu'na yönelik ırkçı sözleriyle gündeme gelen Esenler Belediye Başkanı ve İBB Meclisi AKP grup sözcüsü Mehmet Tevfik Gökso'nun ağabeyi.

→ Yeni Dünya Vakfı yöneticisi ve iş adamı Gazi Akmercan'ın sahibi olduğu Akmercan Turizm Taşımacılık Şirketi, 2010-2019 yılları arasında İBB'den toplamı 1.3 milyar lirayı bulan 120 ihale almış.

→ Bünyesinde Sabah, ATV ve Takvim'in de bulunduğu Turkuvaz Medya'nın bağlı olduğu Kalyon Holding, İBB'den aralarında Mecidiyeköy-Mahmutbey Metro Hattı, Hasköy Tüneli, Anadolu Yakası İçme Suyu Projesi, Başakşehir Stadyumu ve Terkos-İkitelli İçme Suyu Hattı'nın da olduğu pek çok ihale aldı. Aynı Turkuvaz Medya, İBB'nin AKP'de olduğu dönemde 15 günde bir yayımlanan belediyeye ait "İstanbul Ajansı" isimli bülteni de basmaktaydı.

→ TRT 1'de yayımlanan Mehmetçik Kut-ül Amare dizisine 12.7 milyon lira, "sponsorluk parası" olarak verilmiş. Dizinin yapımcısı Mehmet Bozdağ, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın

EYT'lilerin raporunda ne var?

• EYT yasağı çıkarsa 5 milyon 404 bin kişinin emekli olması beklenmektedir.

• Bunlar aynı anda değil, prim gün sayısını ve 25 yıl hizmet süresini doldurdukça emekli olacaktır.

• Tüm EYT'liler emekli olduğunda ortalama emekli maaşının 1.600 lira olduğu düşünülürse EYT yasağının aylık maliyeti 8,6 milyar lira olacaktır.

• EYT yasağının yıllık maliyetinin 103 milyar lira olması beklenmektedir.

• İlk etapta hemen emekli olacakların sayısı 750 bin ile 1 milyon arasındadır.

• Dolayısıyla karşılaşılabilecek esas maliyet aylık 1 milyar 200 milyon, yıllık 14 milyar 400 milyon civarındadır.

EYT'liler çoktan emekliliği hak etti maliyetini de primleriyle fazlasıyla ödedi! Peki ya patronlar?

• Türkiye'nin toplam dış borcu 2 trilyon 582 milyar lira! (453 milyar dolar)

• Devlet bütçesinden faize harcanan kısım 117,3 milyar lira

• Gelir İdaresi Başkanlığının açıklamasına göre 1 milyondan fazla vergi borcu olan 100 şirketin toplam borcu 44 milyar 301 milyon

• Eylül ayında özel sektörün beş adet projesine yapılması planlanan devlet teşviki 14 milyar lira

• Patronların işsizlik sigortasından teşvik ve destek ödemeleri adı altında yağmaladığı para sadece Temmuz ayında 1,6 milyar lira. 2018 yılında toplam 10,7 milyar lira işsizlik ödeneğinden patronlara aktarılmış!

Finlandiya modeli önermek EYT'liyle dalga geçmektir!

İktidar yine aynı oyunu oynuyor. Emekçilere zehirli ilaçları parlak ambalajlarla yutturmaya çalışıyor. Daha önce kadem tazminatını kaldırılmasını Danimarka modeli adıyla yutturmaya çalışan hükümet EYT'lilerin karşısına da Finlandiya modeliyle çıktı. Finlandiya modeli dedikleri SGK'nın yanında özel emeklilik sigortasının yaygınlaştırılmasını öngörüyor. Zaten bu konuda Bireysel Emeklilik Sigortası ile ilk adımı atmışlardı. Biz buna Bireysel Emeklilik Soygunu dedik ve emekçilerin büyük çoğunluğu da bu uygulamanın nasıl bir soygun olduğunu görüp uygulamadan çıkma hakkını kullandı. Bunun üzerine BES'in zorunlu hale getirilmesi hükümet programına sokuldu. Finlandiya mo-

deli bu mantıkla tamamen örtüşüyor.

EYT'lileri doğrudan ilgilendiren kısmı ise Finlandiya modelinde yaş sınırına gelmeden de emekli olma olanağı bulunması. Ancak bunun için emekli maaşından kesinti yapılıyor. Zaman içinde prim ödeyerek maaşı artırma olanağı var. Bu model Türkiye'ye uygulamaya çalışanlar Finlandiya'da en düşük emekli maaşının 1.200 Avro yani (yaklaşık 7.200 lira) olduğunu söylemiyorlar. Türkiye'de ortalama 1.600 liralık emekli maaşının kesinti yapılacak bir tarafı yok. Yaşlılar ve engelliler için evde bakım maaşının 1.383 lira olduğu, yani emekli maaşının sosyal yardım seviyesine indiği ülkede emeklilikte Finlandiya modelinden bahsetmek halkla dalga geçmektir!

yakın arkadaşı.

Tüm bunlar son derece ciddi iddialar. Ancak bu iddialar Ekrem İmamoğlu ve CHP tarafından bir israf tablosu olarak sunuldu. Apaçık yolsuzluk iddialarını israf parantezi içine alıp sunmanın bir anlamı var! Yolsuzluk iddiası soruşturulmalı, yargıya intikal ettirilmeli ve sorumlularının cezalandırılıp, kamunun zararını tahsil edilmelidir. Oysa israf dediğinizde meseleyi bir politik eleştiriye indirginiz. Ekrem İmamoğlu, diğer CHP'li belediye başkanlarıyla saraya çıktığında neden yolsuzluk değil de israf dediği apaçık ortaya çıkmıştır. Çünkü İmamoğlu, kamunun kaynaklarının yağmalanmasının hesabını sormak yerine bu tabloyu pazarlık gücü olarak kullanmayı seçmiştir. Nitekim Erdoğan da aynı saray

buluşmasında Devri Sabık peşinde olmayın, hizmet yapın demiş ve bakanlarına belediyelerin "mali" sorunlarını çözmesi için talimat vermiştir. Tam da beklediğimiz gibi bu görüşmenin ardından israf iddialarının da arkası bıçak gibi kesilmiş durumdadır. Oysa iddialar ortadan kalkmamıştır. Kamu kaynaklarının yağmalanmasının yani halktan alınan milyarların hesabı ortadadır. Bu hesabı belli ki CHP değil halkın kendisi soracaktır!

CHP'li başkanlar saraya çıkınca israf ve yolsuzluk iddiaları unutuldu!

Sevda Alyakut yoldaşımızın ölümünün 3. yıldönümü: Sana söz, dünya bir gün onu alın teriyle var eden işçilerin olacak!

25 Ekim, Sevda yoldaşımızı amansız kanser hastalığı sonucu yitirilişimizin 3. yıldönümü.

Bizler bu yazıyı yazarken de kendisini herhangi bir zamanda anarken de asla romantizm dolu cümleler kullanmayacağız. Onu her zaman mücadeleye olan inancı, azmi ve emeği ile anacağız.

Devrimci İşçi Partisi'nin "kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınlar en öne" şiarının pratik hayattaki karşılığı idi Sevda Alyakut. Sadece yoldaşlarının değil, çalıştığı fabrikalardaki işçi arkadaşlarının da Sevda ablasıydı. Fabrikadaki herhangi bir konuda koştuğu ilk yer Sevda ablanın yanındı.

Devrimci İşçi Partisi ile tanıştıktan sonra, o güne kadar ablalık ettiği işçi arkadaşlarına öncülük de etmek için bilimsel sosyalizmi büyük bir heyecanla öğrenmeye başladı. Okuduğu teorik kitaplarda anlatılanları fabrikada nasıl gördüğünü, onlarca yıl önce yazılmış kitapları nasıl fabrikaya, işçi arkadaşlarına uyarladığını anlatırken gözlerinin içi parlardı. "Marksist olduğunun farkında olmayan marksistler" diye tanımlamıştı bir defasında fabrikadaki arkadaşlarını ve tüm işçi sınıfını.

Teoriyi keşfettikçe, pratikle birliğini kurdukça daha da fazlasını yapmak için adım attı. Bu doğrultuda Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu'daki örgütlenmesini ilmek ilmek işledi Sevda yoldaş.

DİP, Çorlu'da bürosunu tuttuğu gün, o bomboş büronun ortasında heyecandan yerinde duramıyordu. Duvarlara bakıp şuraya şunu asarız, buraya bunu asarız diye hayaller kuruyordu. Açılış günü kürsünün bir tarafına üzerinde "İşçi dostlarımız açılışımıza hoş geldiniz", diğer tarafına ise "Dünyayı alın teriyle işçiler var ediyor" yazılı birer pankart asılmıştı. Çorlu'daki diğer yoldaşlarımız açılıştan sonra kaldırırsınız dediklerinde "Hayır" demişti. "Dünyayı alın teriyle işçiler var ediyor" yazılı olan hep kalsın. İşçilerin evi olacak burası." Hak vermişti herkes. O gün bugündür de Çorlu'daki yoldaşları verdikleri sözü tutuyor, o pankart Sevda yoldaşla birlikte asıldığı ilk günkü yerinde kapıdan giren işçi dostları karşılıyor.

Sevda yoldaşımıza verdiğimiz daha büyük bir sözümüz var. Sevda yoldaşın temellerini attığı partimizi onun azmiyle, inancıyla, enerjisiyle Çorlu'da, başka işçi kentlerinde örgütlemek. Sana söz Sevda yoldaş, o bürolar her gün daha fazla işçiye kucak açacak, daha fazla işçinin evi olacak. Bize erkenden devretmek zorunda kaldığın bayrak, her gün daha fazla işçinin, emekçinin elinde dalgalanacak. Devrimci İşçi Partisi, emek ve hürriyet için mücadele edecek, devrim ve sosyalizm yolunda adım adım büyüyecek! Ve bir gün mutlaka dünya, onu alın teriyle var eden işçilerin olacak!

Armağan Tulun

"Kadın İşçiler Kurulu" nasıl olmamalı? Fabrikada haklarımızı nasıl savunmalı?

120 bin metal işçisini kapsayacak MESS sözleşmesi için Türk Metal ve Birleşik Metal-İş (BMİS) sendikaları taslaklarını açıkladı. Türk Metal taslağında ilk kez yer alan Kadın İşçiler Kurulu oluşturulması maddesiyle birlikte, kadın işçilerin fabrikalardaki durumu da bir tartışma konusu haline geldi. Türk Metal'in önerisi, kadın işçilerin iş yerinde maruz kaldığı her türlü ayrımcılığın, şiddetin ve tacizin önlenmesi için gerekli tedbirlerin alınmasını ve kadınların kendi sorunlarına sahip çıkması için Kadın İşçiler Kurulu oluşturulmasını içeriyor. Bu zamana kadar sendikaların kadın işçilere yönelik faaliyetleri ağırlıklı olarak 8 Mart'ın örgütlenmesi, kadın işçilere yönelik eğitim seminerleri düzenlenmesi ve kaynak bulabilirlerse yayın çıkarmakla sınırlı kalmıştı. Kadın İşçiler Kurulu gibi bir maddenin sözleşme taslağına eklenmesi daha ileri bir adım gibi görülebilir. Tabii nasıl oluşturulacağına, çalışacağına bağlı olarak...

Türk Metal'in MESS sözleşme taslağı ile ilgili düzenlediği basın toplantısında Pevrul Kavlak, bu kurulun 2'si işçi, 2'si işveren temsilcisi olmak üzere toplam 4 kişiden oluşacağını, kurul üyelerinden birisinin kurula başkanlık edeceğini ve onun da dönüşümlü olacağını söyledi. Fabrikalarda, iş yerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili kurulların da benzer şekilde oluşturulduğunu biliyoruz. Alınmayan önlemler sonucu yaşanan iş cinayetleri ve iş kazaları hepimizin malumu. Bu kurulların nasıl çalıştığı, işçinin, çalışma koşulları üzerinde denetimi yerine nasıl "karşılıklı diyalog" mantığında sürece dahil edilerek uyuşturulmasının aracı olduğu ortada. Türk Metal'in önerdiği şekliyle Kadın İşçiler Kurulu da işçilerin talepleri için mücadele etmelerinin bir aracı olmayacaktır.

Büyük kapitalist şirketler, son yıllarda kadın konusunu kendi imajlarını düzeltmek için kullanıyor, birbiriyle bu alanda "sosyal sorumluluk projesi yapma" yarışına giriyor. Sermaye dünyasının dergisi *Capital*, "Kadın Dostu 100 Şirket"i açıklıyor. Neye göre? Toplam kadın çalışan sayısı, tüm çalışanlar arasında kadınların oranı gibi kriterlere göre. En fazla kadın çalışan sayısı olan şirket ünvanını kim almış? Lc Waikiki. Tekstil sektöründeki kadın işçi ağırlığını düşününce, devasa bir tekstil firmasının bu ünvanı alması şaşırtıcı değil. Kaç kadın çalışıyor diye sayıp kadın dostu demek kolay, o kadınların ne koşullarda çalıştığını söyleyen yok. Lc Waikiki değil miydi sendikalaşma girişimi karşısında kadın işçileri kapının önüne koyan? Kadın

çalışan sayısı en fazla olan grup ünvanı da Koç Topluluğu'nun. Türkiye'nin açık ara en büyük sermaye grubu olduğu için bu ünvanı almış olmasın? *Capital* dergisi bir de kadın çalışanların ağırlıkta olduğu Koç şirketlerinde, Arçelik'te, Tat'ta, Divan Otelleri'nde, Yapı Kredi'de çalışan kadınlara sorsun bakalım, onlar ne ödülü verecekler acaba Koç Topluluğu'na? Örnekler uzar gider ama şimdi bir kez daha soralım: İşçi ve işveren temsilcilerinin eşit katılımıyla oluşturulacak bir Kadın İşçiler Kurulu ne işe yarar? O halde iş yerlerinde, fabrikalarda kadın işçilerin sorunları için kurullar oluşturulmasına evet ama patronların temsilcilerine hayır! **Patron temsilcileri Kadın İşçiler Kurulu'ndan dışarı! Kurulun adı Kadın İşçiler Kurulu, içinde patron temsilcisi, bu ne iş?**

Kadın konusunu ayrıca Avrupa Birliği de sosyal diyalog zehrini sendikal alana zerk etmek için iki yüzlerce kullanıyor; fonlarla, projelerle kadınları mücadelecilikten uzaklaştırmaya çalışıyor. Yine kadınların ağırlıklı çalıştığı tekstil sektöründen bir örnek verelim. 2016 yılında Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası, İsveç İstanbul Başkonsolosluğu tarafından finanse edilen, "Sendikalarda Kadın Liderler Yetiştirilmesi Projesi"ni başlattı. Bu ana proje kapsamında gerçekleştirilen bir dizi alt proje var. Başlıklarına bakalım: "Sosyal Diyalog ve Eğitim Yoluyla Kayıtlı İstihdamın Desteklenmesi Projesi", "Sosyal Diyalog Yoluyla Tekstil Sektöründe Çalışan Kadınların Çalışma Koşullarının İyileştirilmesi Projesi", "ÇASGEM Tekstil Sektöründe Çalışan Kadınların İş Sağlığı ve Güvenliği ve Sosyal Diyalog Eğitimi Projesi", en komiği de "Avrupa'da Moda Tasarımı Projesi". Projelerin amaçları nasıl tanımlanıyor? İş sağlığı ve güvenliği konusunda kadın üyelerimizin farkındalığının artırılması! Tabii ya, patronlar önlem almadığı için değil de moda deyimle kadınların farkındalığı olmadığı için iş kazalarının yaşandığını, meslek hastalıklarının ortaya çıktığını nasıl da unuttuk? Kayıt dışı istihdamın önüne de zaten işçilerde sigortalılık bilincinin geliştirilmesi ile geçilecek! Biz söylemiyoruz, kayıtlı istihdamı desteklemek için bu tür sosyal diyalog ve eğitim çalışmaları yaptıklarını onlar kendileri söylüyor.

Bu ortamda Türk Metal'in taslağında yer alan Kadın İşçiler Kurulu'nun da AB fonlarıyla finanse edilen, göstermelik, hatta daha da kötüsü sosyal diyalog zehri ile işçileri uyuşturan bu tür yapılar gibi olması tehlikesi var. Kadınların haklarının savunulması ve bu anlamda bir yapının oluşturulmasına sahip çıkarken, bu tehlikeyi de göz ardı etmemek gerek. **Kadın işçilerin sorunlarının çözümüne evet! Sosyal diyaloga hayır!**

Önümüzde tutulması gereken yolun örnekleri de mevcut. Sendikalarda, fabrikalarda kadın liderler, bizim tercih ettiğimiz şekilde söylersek öncülük eden işçiler var. Ama onlar AB fonlarıyla, projeleriyle yetişmiyor. Onlar teorisiyle pratiğiyle eğitimini, fabrikalarda günbegün süren mücadelelerde, grev meydanlarında, direnişlerde, fabrika işgallerinde alıyor; oralarda öne çıkıyor ve sınıfına öncülük ediyorlar. İşçi sınıfı partilerinde örgütlenerek bilinçlerini daha da ileri taşıyorlar.

Değinmek istediğimiz son nokta, kadınların yaşadığı sorunlar üzerinden yükselen taleplerin, Türk Metal taslağında Kadın İşçiler Kurulu diye anılan yapılar tarafından nasıl savunulabileceğine ilişkin. Kadın işçilerin, en büyük sorunları ne sorusuna bugünün kriz ve hayat pahalılığı koşullarında verdiği ilk cevap elbette ücret. Bu, kadın erkek bütün işçilerin, bugün güncel olarak MESS sözleşmesi döneminde metal işçilerinin hep birlikte savunacakları bir talep. Peki ya diğerleri? Mesela kadınların en çok zorlayan şeylerden birisi çalışma saatlerinin keyfi olması. Mesela son dakika haber verilen mesailerde çocuklarını bırakacak yer olmaması. Bunlar da birlikte savunabileceğimiz talepler olamaz mı?

Eğer genel anlamda çocukların bakımının sorumluluğunun sadece kadınların üzerinde olmaması için mücadele ediyorsak, bu ikinci adım adım yerleştirmek istiyorsak, bunu sağlamamız; mesailerin keyfi olmamasını, vardiyaların düzenlenmesini, her iş yerinde kreş olmasını, annelik ve doğum güvencesini fabrikada sadece kadın işçilerin değil, tüm işçilerin talebi olarak örgütlemekten daha iyi bir yolu olabilir mi? O halde **Kadın İşçiler Kurulu yerine, fabrikalarda Kadın İşçi Sorunları Kurulları oluşturulsun!** Erkek işçiler bu kurullarda **azınlık olarak yer alsın**. Böylece patronun işine geldiğinde fabrikada bu tür yapıları işçileri bölmek için kullanmasına izin verilmemiş olur. Bu kurullar aynı zamanda erkeklerin eğitimi için de kullanılır. Bu hakların hep birlikte savunularak kazanılması, güçlendirilmesi fabrikada bu mücadeleye öncülük edecek kadınları güçlendirir. İşçilerin kendi arasında var olan erkek egemen kalıpları kırar. Ama aynı zamanda tüm işçilerin patrona karşı kazandığı mevzileri artırır.

Emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın yalanlarına karşı, işçi sınıfının gerçekleri için daha fazlası *Gerçek* gazetesinin internet sitesinde!

Gerçek gazetesini alın, okuyun, okutun! *Gerçek*'i günbegün internet sitesi ve sosyal medya hesaplarından takip edin, paylaşın!

[gercekgazetesi.net](https://www.gercekgazetesi.net) @gercekgazetesi

[gercekgazetesi](https://www.gercekgazetesi.net) @gercekgazetesi gercekgazetesi

Erdoğan'ın dediği ile yaptığı yine tutmadı!

New York'ta yapılan Birleşmiş Milletler zirvesine yine Erdoğan'ın çelişkileri damgasını vurdu.

Trump yine övüyormuş gibi yapıp sövdü

Ülkede "Ey! Trump!" diyerek anti-emperyalist pozlarına giren Erdoğan, Trump'la baş başa görüşmek için adeta köşe kapmaca oynadı. Elde ettiği ise sadece bir aile fotoğrafından ibaret kaldı. Trump ise "Dini Özgürlüklerin Korunması İçin Küresel Çağrı" konulu konferansta yaptığı konuşmada bir kez daha Rahip Brunson konusunu gündeme getirerek Erdoğan'a "arkadaşım olan güçlü adam" diyerek teşekkür etti. Nasıl Erdoğan'ı arayıp Brunson'ı ABD'ye getirdiğini

anlattı. Anlayana! Bu bir övgü değil aşağılamaydı.

İsrail'in işgaline çimento desteği

İktidar medyasına bakılırsa kongreye damgasını vuran Erdoğan'ın "tarihi" konuşmasıydı. Oysa bu konuşma da baştan aşağı çelişkilerle maluldü. Kürsüden İsrail'in 1948'den bu yana nasıl Filistin'i işgal ettiğini ortaya koyan haritaları gösteren Erdoğan salondan alkışları toplarken, Erdoğan'ın yönettiği Türkiye'nin işadamları İsrail'in yasadışı yerleşimlerini inşa ederek ceplerini doldurmaktaydı. Erdoğanlı yıllarda İsrail'le ticaret hacmi dört katına çıktı. Netanyahu tüm Filistin'i işgal etmekle tehdit ederken, Türkiye'nin İsrail'e çimento ihracatı son altı ayda yüzde 15 artarak

155,7 milyon dolara ulaştı. Erdoğan ve Netanyahu arasındaki suçlamalar zaman zaman çok sert bir tonda gerçekleşse de bu atışmaların tek bir amacı oldu: Oy toplamak! Tam bir kazan-kazan politikası! Bu arada ekleyelim... Erdoğan her ABD ziyaretinde Filistin sorununu gündeme getirmesiz ama hiç sektirmeden mutlaka Siyonist kuruluşlarla özel toplantısını yapar. Bu sefer de adet değişmedi.

Suriye'nin kuzeyinde İsrail modeli

Bir başka çelişki de Erdoğan'ın İsrail'i eleştirdiği yerleşim politikasını Suriye'nin kuzeyinde uygulamak istemesi. Erdoğan İsrail'in nasıl Filistin'i yutarak geliştiğini anlatırken tabii yerleşimciler meselesini de

kınıyor. Ama sonra Suriye haritası gösteriyor. Orada Türkiye sınırına, yani Süryanilerin ve Kürtlerin yaşadığı topraklara Arap yerleşimciler yerleştireceğini açıklıyor. Bu da İsrail'in yerleşimciler politikasının aynı.

Kürsüden göçmenler için duyarlılık çağrısı, kuliste emperyalizmle kirlili pazarlık

Nihayet Erdoğan, kürsüden, göçmenlerin yaşadığı trajedinin sembolü haline gelen Aylan Kurdi'nin sahile vurmuş çocuk bedeninin resmini de gösterdi. Dünyayı göçmenlerin sorunlarına duyarlı olmaya çağırıyordu. Emperyalizmin suçu ve ikiyüzlülüğü ortada. Ancak duyarlılık çağrısı

yapan Erdoğan, Avrupa Birliği'ni daha fazla para vermezse ve Türkiye'nin Suriye'deki güvenli bölge planını desteklemezse sınırları açmakla ve göçmenleri göndermekle tehdit ediyor. Oysa tam da Erdoğan bu dediğini yaptığında ve göçmenler insan tircileri eliyle Avrupa'ya akın ettiği Aylan Kurdi'nin ve daha sayısız göçmenin ölü bedenleri kıyılara vurmuştu.

İklim değişikliğine karşı Birleşmiş Milletler'in yolunu değil, başka bir yol tutalım!

Küresel iklim grevi, bütünüyle kapitalist düzene bağlı bir mücadele platformudur. Dünya düzeninin muhafızı, emperyalist ülkelerin hâkimiyeti altında işleyen Birleşmiş Milletler sisteminin bir eklentisidir. Gençliğin bütün enerjisini, BM sisteminin çarkları içinde heba edecek ve başarısızlığa sürükleyecek bir yoldur. Doğa ve yeryüzü, gençliği mücadeleye çağırıyor. Ama kılavuzu CEO'lar olanın geleceği parlak olmaz!

Kapitalizm gittikçe artan bir tempo ile doğayı mahvediyor. Üretim faaliyeti sırasında doğaya verilen hasar kapitalistin maliyet kalemleri arasında görünmediğinden, sermaye bu hasarı bilinçli ve sistematik olarak sürdürüyor. Bugün geldiğimiz noktada, başta karbondioksit salımına dayanan sektörlerde olmak üzere, büyük kapitalist şirketler, artık yeryüzünün geleceği için ölümcül tehlikeler içerdiği bilimsel bir gerçek olarak saptanmış iklim değişikliğine rağmen, doğayı sömürmeyi gaddarca ve inatla sürdürüyor.

İklim değişikliği, sonuçları şimdiden başlamış bir gerçeklik ve bir an önce durdurulması gerekiyor. Bu felaketler karşısında kapitalist devletlerin tutumuna ilişkin bir not

düşmekte yarar var. Amazon ormanlarının cayı cayı yanmasında Brezilya'nın faşist eğilimli Cumhurbaşkanı Jair Bolsonaro'nun çevre düşmanı politikalarının doğrudan sorumluluğu olduğunu artık herkes biliyor. Rusya'da, Sibiryaya orman alanlarının yanmasına karşı etkin bir mücadele verilmesi için, yüz bin kişinin imzaladığı bir imza kampanyası gerekti. Türkiye'de Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli'nin ülkenin dört bir köşesinde yaşanan orman yangınlarını durdurmamayı amaçlar gibi davranması herkesin malumu. AKP hükümetinin ayrıca en son Kaz Dağları'ndaki ormanların Kanada'nın emperyalist bir altın madeni şirketinin çıkarları uğruna mahvedilmiş olmasında suç ortağı olduğu da tartışılmaz.

Küresel iklim grevi: burjuvazinin düzen içi yolu

Küresel iklim grevi, bütünüyle kapitalist düzene bağlı bir mücadele platformudur. Dünya düzeninin muhafızı, emperyalist ülkelerin hâkimiyeti altında işleyen Birleşmiş Milletler (BM) sisteminin bir eklentisidir. Gençliğin bütün enerjisini, BM sisteminin çarkları içinde heba edecek ve başarısızlığa sürükleye-

cek bir yoldur. BM'nin ta 1960'lı yıllarda başlayan ve bir dizi konferans aracılığıyla sonunda Paris İklim Konferansı'na ulaşan çalışmaları, esas olarak göz boyamaya yarayan, ikiyüzlü, verimsiz toplantılardan ibarettir. Bu grev, hareketin BM'ye bağımlılığını açık açık ilan ediyor. İklim grevi ve iklim haftası, 23 Eylül'de New York'ta toplanan BM İklim Konusunda Tedbirler Zirvesi 2019'un bir uzantısı olarak yapılıyor. Harekete sembolik bir liderlik yapan 16 yaşındaki çevre aktivisti Greta Thunberg bunun için memleketi İsveç'ten ABD'ye karbon ayak izi düşük olsun diye uçakla değil, yelkenli gemi ile gelmiştir! Ekonomisi bütünüyle iç içe girmiş bir dünyada yarın hepimiz yelkenli gemilerle dolaşacağız! İşte size ikiyüzlülük!

Parayı veren düdüğü çalar!

Her durumda, hem "Gelecek uğruna Cumalar" hareketinin hem de 20-27 Eylül eylem haftasının üzerinde çok gerçek bir anlamda bir burjuva hâkimiyeti vardır. Bu yalnızca ideolojik bir hâkimiyet değildir, aynı zamanda finansal ve örgütsel bir hâkimiyetten söz ediyoruz. Hareketin mali kaynakları tekelci sermaye tarafından kurulmuş vakıf-

lar tarafından sağlanıyor.

Hareketin önde gelen sponsorlarından biri Earth's Call Fund (Yeryüzünün Çağrısı Fonu), Macarthur Vakfı ile çok yakın ilişkiler içinde çalışıyor. Bu vakıf, son zamanda kendisine tam destek vermeyi vadeden beş kişiyi siteyişkar bir dille sıralamış. Her biri, Amerikan sermayesinin önde gelen bir CEO. Hareketin bir başka sponsorunun bir numaralı yönetim kurulu üyesi, Yugoslavya'ya seyretilmiş uranyum içeren bombalar atan Clinton'ın başkanlığı döneminde Beyaz Saray'da görev yapmış olan ve yine bir CEO olan Trevor Neilson.

İşte Greta Thunberg'e okyanusu aşmak için yelkenli gemiyi tutan bu kuruluşlardır!

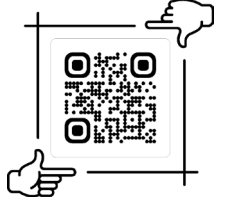
Kılavuzu CEO'lar olanın geleceği parlak olmaz!

Her halde hiç yapılmaması gereken şey, sermayenin, Birleşmiş

Milletler'in ve burjuva politik güçlerinin manipülasyonunun ürünü olan bu hareketi gençliğe beyinsizce övmek, onun doğasını gençlikten gizlemek ve gençliği büyük bir kurtuluş yolu izlenimini yaratarak bu harekete katılmaya çağırmasıdır.

Doğa ve yeryüzü, gençliği mücadeleye çağırıyor. Ama kılavuzu CEO'lar olanın geleceği parlak olmaz!

Bu yazı Gerçek gazetesi internet sitesinde yer alan yazı kısaltılarak hazırlanmıştır. Yazının tamamını okumak için Kare Kod'u telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.

Japonya'da anti-emperyalist buluşmaların 57.'si düzenlendi

ABD'nin Hiroşima ve Nagazaki'ye attığı atom bombalarının yıldönümünde Japonya'da bir dizi önemli savaş karşıtı etkinlik düzenlendi. Japonya Devrimci Komünist Birliği (JKKB) ve Zengakuren (Japon Öğrencileri Özerk Birlikleri) tarafından 4 Ağustos'ta gerçekleştirilen toplantılarda anti-emperyalist mücadele öne çıktı. Bu yıl 57.'si düzenlenen Uluslararası

Savaş Karşıtı Toplantıların ana sloganları arasında "ABD'nin İran'a askeri müdahalesine hayır!" ve "Japon emperyalizminin Hümmüz Boğazı'na askeri birlik göndermesini durduralım!" gibi iki önemli slogan da yer alıyordu. Toplantılar yedi ayrı şehirde gerçekleştirildi. Devrimci İşçi Partisi de etkinliği önemli bulduğunu ifade eden bir mesaj göndererek dayanışmasını

ifade etti.

Başkent Tokyo'da düzenlenen toplantının yanı sıra Okinava, Osaka, Sapporo, Nagoya, Kanazava ve Fukuoka şehirlerinde de etkinlikler düzenlendi. Tokyo'daki toplantı salonunun dışında Filistin, Güney Kore, Fransa, İngiltere, İtalya ve Arjantin'den mücadelelere ait fotoğraflar sergilendi. Salon etkinlikleri ile birlikte pek çok şehirde yürüyüş ve gösteriler düzenlendi. Bunların içinde kuşkusuz en öne çıkan Henoko'da yeni inşa edilmekte olan ABD üssüne karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak 3 Ağustos'ta örgütlenen gösteriydi. Okinava'daki konferansın bir gün öncesinde yüzlerce işçi ve öğrenci

inşaat girişindeki yolları kapatarak üsse araç giriş çıkışlarını engellediler. 2 Ağustos günü ise Tokyo'da, Diet adı verilen parlamento binasından Başbakanlık'a, oradan da ABD Büyükelçiliği'ne büyük bir yürüyüş gerçekleştirildi. İki gün sonraki konferansta Zengakuren temsilcisinin konuşması da bu eyleme değiniyor ve Japon gençlerini Anayasa değişikliğine, ABD-Japon askeri işbirliğinin sıkılaştırılmasına ve ABD emperyalizminin İran'a olası bir saldırısına karşı mücadeleye çağırıyordu. Anti-emperyalist ama aynı zamanda enternasyonalist duyguların hakim olduğu konferansların sonunda işçi sınıfının uluslararası marşı Enternasyonal de

okundu.

Yakın zamanda Şinzo Abe'nin Liberal Demokrat Partisi ve meclisteki müttefikleri, seçimlerden galibiyetle ayrılmasına rağmen, Japonya'nın askeri güç oluşturmaktan feragatine son veren ve "savaş ilan etme hakkını" savunan Anayasa değişikliğini parlamentodan geçirememişlerdi. JKKB ve Zengakuren bu değişiklik girişimlerine, İran'a karşı olası bir savaşın nükleer silahların tekrar kullanıldığı bir Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açması ihtimalini değerlendirerek karşı çıkarken, bir yandan da Avrupa, Amerika ve Asya'da faşizmin yükselişinin yarattığı tehlikelere dikkat çekmeye devam ediyor.

Çin devrimi 70 yaşında

Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) önderliğindeki Çin devriminin zaferinin ürünü olan Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) tam 70 yıl önce, 1 Ekim 1949'da kuruldu. 1949 Çin devrimi, zaferiyle ve yenilgisiyle, ders çıkarmasını bilen için 21. yüzyılın devrimlerine ışık tutmaktadır. Bu nedenle, 70. yıldönümü vesilesiyle devrimin tarihsel arka planını, sınıfsal karakterini, hedeflerini, kazanımlarını ve yenilgisini hatırlatmak gerekiyor.

Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) önderliğindeki Çin devriminin zaferinin ürünü olan Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) tam 70 yıl önce, 1 Ekim 1949'da kuruldu. Bu nedenle, ÇHC'nin kuruluşunu kutlamak devrimin zaferini kutlamak anlamına geliyor. Ancak, Çin'de düzenlenen yıldönümü kutlamaları uzun süredir milliyetçi gösterilerden ibaret kalıyor. Yapılan görkemli törenlerde ülkenin ekonomik ve askeri alanlardaki kazanımları ve ÇKP önderliği altında milli birliğin sürdürülmesi gerekliliği vurgulanıyor. Çin devriminin sınıfsal karakteri, toplumsal ve politik hedefleri ve bugünkü Çin'in bunlarla herhangi bir ilgisi olup olmadığı gibi can alıcı konulara ise (birkaç süslü ve içi boş cümle hariçinde) değinilmiyor. Ülkeyi yöneten partiye ismini veren komünizm (yani sınıfsız ve devletsiz bir dünya) hedefine bir adım bile yaklaşmadığı, tersine, Çin'in 1978'den itibaren adım adım kapitalistleştiği, bu süreçte parti bürokratlarının burjuvaziye dönüştüğü ve sınıfsal eşitsizliklerin derinleştiği gibi gerçeklerden söz edilmiyor. Bunun yerine, devrimin hedeflerinden giderek uzaklaştığı gerçeğini gizlemek ve sözde komünist özde burjuva partisini meşrulaştırmak için uydurulan "Çin tipi sosyalizm" sloganı popülerleştirilmeye çalışılıyor. Bu nedenle, 70. yıldönümü vesilesiyle devrimin tarihsel arka planını, sınıfsal karakterini, hedeflerini, kazanımlarını ve yenilgisini hatırlatmak gerekiyor.

1949 Üçüncü Çin Devrimi: İşçi köylü ittifakı ile ulusal kurtuluşun, sosyalist devrimle birleşmesi

1949 devrimi Çin'in, hanedanların istibadına karşı hürriyeti kazanmak, yarı-sömürgelikten, geri kalmışlıktan ve yoksulluktan kurtulmak için verdiği büyük mücadelelerin sonucudur. Arka planında 1911 ve 1927 devrimleri vardı. Burjuvazinin siyasal önderliğinde Çing hanedanını yıkan ve cumhuriyeti kuran 1911 devrimi amaçlarına ulaşamamış ve bu devrimin

ardından Çin bölünerek bir savaş ağaları düzenine sürüklenmişti. Çin işçi sınıfı, devrimi omuzlayarak ulusun öncüsü olmaya aday olduğunu Kanton sovyeti ve işçi ayaklanması ile gösterdi. Bu devrim yenildiyse de artık devrimin sahibinin işçi sınıfı olduğu tarihsel olarak görülmüştü. Mao'nun ÇKP'nin önderliğine yükselmesi esas olarak 1927 devriminden sonra olmuştur.

1927'de işçi sınıfının yenilgisi üzerinden Çin'i birleştirmeye yönelik burjuvazi, savaş ağaları rejimine son verse de daha sonra Japon işgaline karşı ulusun za-yıf karnı haline gelecekti. Çünkü milliyetçi burjuvazi Japon emperyalizminden daha çok Çin işçi ve köylülerinden korkuyordu. Öte yandan tarihin rüzgârları ÇKP'nin arkasındaydı. Yıllar içinde Çin'de ÇKP önderliğinde çok sayıda kurtarılmış bölge oluştu. Tabii ki bu bölgeler burjuvazinin hedefi olacaktı. Guomindang'ın baskılarına karşı 1937'de Mao'nun önderliğinde gerçekleşen Uzun Yürüyüş'te Komünist milisler Çin'i bir uçtan bir uca yürüdüler. Bu bir geri çekilişti ama büyük bedellerle işçi sınıfının öncüsünü milyonlarca köylüyle buluşturdu. Milliyetçi burjuvazi tarihsel misyonunu oynayarak İkinci Dünya Savaşı ve Japon işgali sürecinde bir kez daha ulusa ihanet edecekti. ÇKP öncülüğünde kurulan işçi ve köylü ittifakı ve Kızıl Ordu, devrimin karşısında birleşen Japon emperyalizmini ve Çin milliyetçi burjuvazisini yenerek 1949 devrimini gerçekleştirdi. Üçüncü Çin Devrimi sosyalist bir devrim oldu. Çin, istibadada, geri kalmışlığa ve emperyalizme karşı neredeyse bir asır süren mücadelesini komünizmin önderliğinde bir sosyalist devrimle kazandı. Kamu mülkiyetine, merkezi planlamaya dayalı bir ekonomiyle dünyanın en kalabalık ülkesinde işsizlik belasını bitiren, açlığı ve cehaleti yenen bir devrimdi bu. Bugün tüm dünyanın dikkatle takip ettiği, emperyalizmin diz çöktüremediği, bağımsız ve modern Çin böyle kuruldu. Ancak aynı başarı sosyalizmin inşasında gösterilemedi. Devrimin

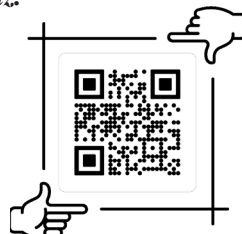
sürekliliğinin kesintiye uğraması ve bürokratik olarak yozlaşmış bir işçi devletinin kurulması devrimin kazanımlarının bir bir kaybedilmesine yol açtı.

Trotsky'nin sürekli devrim tezinin doğrulanması

Lev Trotskiy 1929'da yayımlanan Sürekli Devrim başlıklı eserinde kuramını az gelişmiş, yarı-sömürge ve sömürge ülkeleri kapsayacak biçimde genelleştirmişti. Çin devrimi bu yaklaşımı parlak biçimde doğrulamıştır. Emperyalizm çağında bu tür ülkelerde burjuvazinin, demokratik devrimin görevlerini yerine getirmekten aciz olduğunu, yoksul köylülüğün aktif desteğini alarak iktidara yerleşen proletaryanın, demokratik ve sosyalist devrimlerin görevlerini kesintisiz olarak yerine getirmesinin, yani "sürekli devrim" in en gerçekçi siyasi strateji olduğunu kanıtlamıştır. Sürekli devrim kuramı, devrimin yalnızca 1949'daki zaferi ile değil, sonrasındaki zaafaları ve nihai yenilgisi tarafından da doğrulanmıştır. Trotskiy devrimlerin ulusal ölçekteki kazanımlarının ancak dünya devrimi ile korunabileceğini saptamış, işçi devletlerinin izolasyonunun milli komünizme değil, kapitalist restorasyona götüreceğini öngörmüştü. ÇKP bürokrasisi evvela işçi devletine hâkim olmuş, çok geçmeden yalıtılmışlığın ve ekonomik geriliğin basıncı altında kapitalist restorasyona yönelmiştir.

1949 Çin devrimi, zaferiyle ve yenilgisiyle, ders çıkarmasını bilen için 21. yüzyılın devrimlerine ışık tutmaktadır.

Bu yazı Gerçek gazetesi internet sitesinde yer alan yazı kısaltılarak hazırlanmıştır. Yazının tamamını okumak için Kare Kod'u telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.

Sungur Savran

Titreyin diktatörler, şeyhler, krallar, emirler!

Burjuva çağının şafağının büyük şairi Shakespeare'in, belki de en ünlü oyunu Hamlet'te karakterlerden birine söylediği şu sözler insanlığın ortak belleğinde unutulmaz yerini almıştır: "Danimarka krallığında çürüyen bir şeyler var!" Filistin halkının isyanının büyük şairi Mahmud Derviş 2008'de ölmemiş olsaydı, 2019'da ona şöyle bir nazire yapardı muhtemelen: "Arap dünyasında kanayan ve kaynayan bir şeyler var!"

Bir halk düşünün ki, Mezopotamya'dan kara Afrika'nın kalbine, Hint Okyanusu'ndan Atlas Okyanusu'na uzanan devasa bir coğrafyada, sınırlarını sömürgeciliğin kendi elleriyle çizdiği onlarca ülkeye bölünmüş ama aynı kültürü, dili ve ne acıdır ki aynı lanetli tarihi paylaşıyor. O halk, bir on yıl içinde halk isyanlarından devrimlere kalkışma üzerine kalkışma ile makûs talihini değiştirmeye çalışıyor. 2011'den 2013'e beş ülkede devrim, 2018-2019 diliminde şimdilik iki ülkede devrim, bunların yanı sıra bütün bu dönem boyunca birçok ülkede iktidara aday olmayan ama halkın içinde biriken öfkeyi ve özlemi ortaya koyan halk isyanları yaratıyor. İşte 21. yüzyıl başı Arap dünyası budur. Başına çökmüş kralların, şeyhlerin, emirlerin "çürüyen" ortaçağ rejimlerini devirdiği yerlerde de kurtulmadığı diktatörlere artık yeni yüzyılda boyun eğmeyeceğini ilan ediyor.

Henüz zafer kazanamadı. Tunus'ta 23 yıllık bir diktatörün sultanının yerine parlamenter demokrasiyi geçirdi, o bile bir şeydir. Ama bu devasa halk enerjisinin sonucu bu olamaz. Henüz kazanamıyor çünkü petrolün rant yiyicileri, Suudisi, Birleşik Arap Emirlikleri, Katarı, Kuveyti her yerde her yöntemi kullanarak devrimleri bastırıyor ya da susturuyor. Mısır'da diktatör satın alıyor parayı bastırarak. Sisi'nin 2013 Bonapartist darbesi, Arap devriminin ilk kuşağının sonu oldu. Yemen'de düğünleri, öğrenci servislerini bombalıyor. Bahreyn'i işgal ediyor. Suriye'de tekkirli mezhepçilere iç savaş çıkartıyor. Her yerde emperyalizmin desteğini alıyor. Ya Libya'da, Irak'ta, Yemen'de olduğu gibi emperyalist ölüm makinelerine bombalıyor ya Sudan'da olduğu gibi emperyalist "sivil toplum" ile uyuşturuyor.

Ama halkın korkunç gazabını bir türlü dindiremiyor. 2011-2013 devrimci dalgasını söndürdüm sandı, 2018-2019'da devrim Sudan ve Cezayir'de yeniden ayağa kalktı! Sudan'da Aralık 2018'de başlayan halk hareketi bu yılın Şubat ayında hakiki bir devrim karakteri kazanınca yazdığımız bir yazıda, devrimin olası uluslararası etkilerini tartıştığımız bölü-

mü şöyle bitirmiştik: "Sudan'da kitlelerin bir zaferi, kısmi kalsa bile, muhtemelen başka Arap ülkelerinde de benzer refleksler doğuracaktır. Tabii etkisi öncelikle zaten kaynamakta olan ülkeler üzerinde olacaktır. Ama *hakikatin saati, devrim Arap dünyasının devi Mısır'ın kapısını çaldığında gelecektir. Durum buysa, Arap devrimi tarihe karışmış olmaktan uzaktır.*"

İşte şimdi, altı ay sonra devrim Mısır'ın kapısını yine çaldı. Uçan kuşu hapse atan, muhaliflerini karanlık gecelerde paramparça edip cesetlerini kurda kuşa yem eden Sisi diktatörlüğüne karşı halk 21 ve 22 Eylül geceleri, Kahire'de, İskenderiye'de, Süveys'te, Port Said'de, işçi kenti Mahalle Kübra'da ve başka yerlerde binleriyle sokağa çıktı. Bine yakın gösterici gözaltına alındı. Bu dalga durulabilir, durulacaktır. Ama yoksulluk sınırının altında yaşayan insan sayısı ilk devrim sırasındaki yüzde 20'den bugünkü yüzde 35'e, yarın İMF'nin pençesine teslim edilmiş bir ülkede Üçüncü Büyük Depresyon'un darbeleriyle yüzde 50'lere tırmadıkça, Mısırlılar öteki Arap kardeşlerinin kavgasından mutlaka yeniden etkilenecektir. Mısır halkı ve gençliği korku duvarını aşmaya doğru ilk adımını atmıştır. Kapak açılmıştır. Şimdi kansasa yarın yeniden açılacaktır.

Coğrafyamız çok büyük bir devrim dalgasını biriktiriyor. Yağmura aç, kurumuş çatlamış Arap toprağında o devrim zaferin yolunu bulabildiğinde ne Sünni ile Şii boğazlaşacaktır, ne tekkirli kafa kesecek kör bıçak bulacaktır, ne petro-dolarlar şeyhi emiri zengin edecek halk ise acıdan ölecektir, ne de Arap kadını dünyaya kapkaranlık bir perdenin arkasından bakmak zorunda kalarak yaşamaya devam edecektir.

Unutmayın. Araplar bizim yüzlerce yıl memleketlimiz, dert-daşımız, kardeşimiz oldular. Padişahı, paşası, tumar sahibi, mültezimi hem bizi hem onları sömürdü. Hâlâ sevmedikleri seçkinlerine "effendi", devletin katillerine "baltacı" diyorlar. Coğrafyamızı o efendilerden ve baltacıardan hep birlikte arındırmak üzere hazırlanalım. Her ülkede proletaryanın devrimci partilerini kuralım, işçiyile yoksul köylünün ittifakı temelinde *bu coğrafyayı yeniden, bir zamanlar olduğu gibi, insanlığın en önünde giden toplumların diyarı kılalım.* Farsını, Kürdünü, Hıristiyanını, Yahudisini de unutmadan, Ortadoğu ve Kuzey Afrika Sosyalist Federasyonu'nu şimdiden hayal edelim, günü gelince kuralım.

Çünkü Mahmud Derviş'in dediği gibi: "Ne kadar geniş devrim, / Ne kadar dar yolculuk, / Ne kadar yazıda, devrimin olası uluslararası etkilerini tartıştığımız bölü-

Gençlik mücadelesi

Erdoğan üniversite öğrencilerine seslendi: Her üniversite okuyan iş bulacak diye bir şey yok!

Erdoğan Beştepe’de yapılan akademik yıl açılış töreninde konuştu. Ancak konuşmanın ne ülke ne de üniversitelerin gerçekleri ile ilgisi vardı. Erdoğan’ın akademik yıl açılış konuşması, tam da törenin yapıldığı Saray’a layık şekilde sermayenin ve istibdadın yalanları üzerine inşa edildi. Erdoğan önce KHK’lar ile iki senede 6 binden fazla akademisyenin ihraç edildiği, üniversite rektörlerinin cumhurbaşkanının kararıyla belirlendiği ülkede; üniversitelerin hiç olmadığı kadar demokratik olduğunu iddia etti. İstanbul Üniversitesinde rakibinin iki katı oy alıp Cumhurbaşkanlığı tarafından rektör olarak atanmayan Raşit Tükel’i, Boğaziçi Üniversitesine OHAL döneminde atanan kayyum rektörü unuttu, bundan sonra rektör adaylarının çok sıkı bir incelemeden geçeceğinden dem vurdu.

Patronların kârları işsizlikle büyüyor, Erdoğan öğrencilere patronların sözcülüğünü yapıyor!

Bir yandan genç işsizlik dört milyona varmışken, her dört gençten biri işsizken ve işsizlik bunalımı sebebiyle

le gençler intihar ediyorken Erdoğan bütün bu gerçekleri yok saydı. İşsizliği bir sorun olarak değil, her ülkede olan normal bir durum olarak anlattı. Bununla da kalmadı, işsiz kalan üniversite mezunlarının iş kurabileceklerini ve böylece yatırım-istihdam dengesinin oluşacağını söyleyerek adeta dört milyon işsiz gençle dalga geçti!

İşsizlik her ülkede olduğu gibi Türkiye’de de patronlara yarıyor. Yüksek işsizlik oranları patronların ücretleri düşük tutmalarını kolaylaştırıyor. Erdoğan da KYK kredi borçları ile hayata başlayan öğrencilere patronların işsizler ordusunu işaret ediyor. Çünkü o da örnek gösterdiği bütün kapitalist ülkeler gibi patronların ülkesini yönetiyor!

Parasız eğitim, borçsuz yaşam, tam istihdam!

Üniversitede eğitim masrafları emekçi halkın cebini yakıyor. Beslenmeden barınmaya, ulaşımdan ders araç gereçlerine kadar temel ihtiyaçların tamamı öğrencilere para ile satılıyor. Bu maliyeti biraz hafifletmek için öğrenciler üniversite ha-

yatları boyunca KYK kredileri alıyor. Bu krediler üniversitelerinden mezun olan gençlerin boynuna zincir vuruyor. İşsizlik o zincirlerin sıkılması, gençlerin boğulması demek oluyor. Erdoğan çıkmış bir de akademik yılın açılışında öğrencilere işsizliğin normal olduğu yalanını söylüyor.

Fakat Erdoğan’ın iddia ettiğinin

aksine işsizlik normal değildir. İşsizliği normalleştiren kapitalizmin kendisidir. Kapitalist ülkelerde işsizlik her zaman olmuştur. Ancak patronların değil işçilerin ülkelerinde durum farklıdır. Örneğin SSCB 1930’lu yıllarda işsizliği sıfıra indirmiştir. SSCB’nin yıllar önce yaptığı bu atılım bugün gayet tabii tekrar

yapılabilir. Bir avuç zenginin kârı için değil, emekçi halkın refahı için planlanmış bir ekonomide; herkes okuyabilir, herkes çalışabilir! Yeter ki işsizlikten beslenen patronları ve onların partilerini devirelim, patronların değil emekçilerin ülkesini kuralım, sosyalist bir dünyaya birlikte yürüyelim!

İnsanca eğitim hakkımıza dokunulamaz

Özel ve resmi eğitim kurumlarında görev yapan 1 milyonu aşkın öğretmen ve sayısı 18 milyona yaklaşan öğrenci, 2019-2020 eğitim öğretim yılına her sene olduğu gibi bu yıl da sorunlarla başladı.

Liselere yerleştirme işlemlerinde yine ciddi sorunlar yaşandı. Bu yıl karşılaşılan en büyük sorun liselerin kontenjanları oldu. Adrese dayalı kayıt alan Anadolu liselerinin ve pek çok meslek lisesinin kontenjanları daha da arttırıldı. Özellikle Anadolu liselerine yönelik talebin bu kadar artmasının başlıca sebebi geçen senelerde liselerde yapılan değişikliklerdi. Bu değişikliklerle pek çok okul İmam Hatip’e dönüştürülmüş, Anadolu liseleri ise “nitelikli” ve “niteliksiz” olmak üzere ikiye ayrılmış, belli bir puanın üstüne çıkan az sayıdaki öğrenciye az sayıdaki “nitelikli” okulları seçebilmek fırsatı verilmişti. Geriye kalanlar ise ya evinin yakınındaki Anadolu lisesine gidip 50 kişilik sınıflarda okuyacak ya da meslek lisesine veya İmam Hatip lisesine gidecekti.

İkili eğitim çözüm değil

Öğrenciler hükümetin neredeyse bütün ilçelere açtığı İmam Hatip liselerini ısrarla tercih etmeyip adeta hükümete İmam Hatipleştirme projelerinin battığını göstermektedir. Rakamlar da bu durumu doğrular nitelikte. Milli Eğitim Bakanlığının (MEB) açıkladığı verilere göre İmam Hatip liselerinin yaklaşık 225 bin olan kontenjanının 107 binden fazlası yerel yerleştirme sonucu boş kaldı. Ancak İmam Hatip projesi ile birlikte Anadolu liseleri de batmaktadır. Bazı okullarda öğrenci yoğunluğundan laboratuvarlar bile derslik haline getirilmiş, pek çoğunda ise ikili eğitime (sabahçı-öğlenci) geçiş yapılmış durumda. Öğrencilerin o kadar kalabalık sınıflarda ders işleyemeyecekleri de tuvaletlerinde sabun bile bulunmayan okullarımızın bu kadar yoğun öğrenci nüfusunu kaldıramayacağı da şimdiden görülmektedir. Bunun yanı sıra zaten çok sınırlı yapılan hatta bazı okullarda hiç yapılmayan kültür, spor, sosyal faaliyetlerin de hiç yapılamayacak hale

gelmesi kaçınılmazdır.

İkili öğretim özellikle Türkiye gibi kış saati uygulamasına geçmeyen ülkelerde öğrenciler için gece okula gitmek, gece okuldan çıkmak anlamına da gelmektedir. Toplu taşımanın yaygın olmadığı ve velilerin özel taşıma şirketlerine mecbur bırakıldığı bu durum, denetleme ve kontrol mekanizmalarının da zayıf olmasıyla bünyesinde birçok tehlikeye barındırıyor. İzin belgesi olmayan korsan servislerin yaygınlaşmasının önünü açıyor.

Okul çalışanlarına daha fazla sömürü!

Sadece öğrencilerin değil, öğretmenlerin de işi zorlaşmakta. Daha yoğun ve yorucu bir çalışma dönemi onları beklemektedir. Muhakkak 40-50 kişilik sınıflarda ders işlemek, öğrencilerle özel olarak ilgilenebilmek, koridorlarında nöbetçilik yapmak oldukça zordur.

Okullarda sadece öğretmenler değil, temizlik görevlisinden yemekhane çalışanına kadar birçok emekçi çalışmaktadır. Daha fazla

öğrenci onlar için de daha yoğun ve sağlıksız bir çalışma anlamına gelmektedir. Okulların bütçesi ve çalışan kontenjanının azlığı ortadayken emekçilerin yükünü hafifletecek hiçbir hamle yapılmamaktadır.

Herkes için eşit, parasız ve nitelikli eğitim!

Devlet okullarının içinde bulunduğu bu durum elbette özel okulları teşvik etmekte. Biraz olsun imkanı olan aileler, varını yoğunu ortaya koyarak çocuklarını otobüs gibi tıklım tıklım sınıflarda okutmak yerine özel okullara göndermeyi tercih etmektedirler. Durum bu iken kendisi de özel okul patronu olan eğitim bakanı devlet okullarından esirgediği bütçeyi özel eğitim kurumlarına akıtıyor. MEB’in açıkladığı rapora göre özel öğretim kurumlarına, MEB tarafından 1,5 milyardan fazla bir bütçe ayrıldı ve bu rakam geçtiğimiz altı aya göre büyük bir artış göstermiş durumda.

Tüm bunlar karşısında biz öğrencilerin talebi açıktır: Okulların nitelikli-niteliksiz olarak ayrıştır-

ılmasına ve İmam Hatip dayatmasına derhal son verilmeli, okul türleri öğrencilerin ihtiyacına göre yeniden düzenlenmeli. Tüm devlet okulları derslikleriyle, laboratuvarıyla, spor salonuyla, fiziki koşulları yeterli hale getirilmeli. Bakanlığın 117 bin olarak açıkladığı öğretmen açığı kadrolu atamalarla kapatılmalı, yine okullarda kadrolu şekilde bulunması gereken yardımcı personelin yeterli sayıda ataması yapılmalıdır. Devlet okullarında iyi bir eğitim almak, verimli ders işlemek, ferah sınıflarda, bir sırada üç kişi oturmadan eğitim almak en temel hakkımızdır. Eğitim hakkımızın sermaye düzeni ve onun patron bakanları tarafından gasp edilmesine izin vermemeliyiz. Geleceğimizin hoyratça harcanmasına ancak sermayenin çıkarına hizmet eden eğitim anlayışını yıkıp yerine emekçi halkın ihtiyacına uygun eğitim anlayışını getirerek engel olabiliriz. Bunun için yeni yılda tüm arkadaşlarımızı patron sınıfına karşı emekçi halkın yanında, Devrimci İşçi Partisi saflarında mücadeleye çağırıyoruz!

Devrimci İşçi Partili Liseliler

Dünya kazan devrim kepçe

Emperyalizmin kalbinde 49 bin metal işçisi greve çıktı!

Emperyalizmin kalbi Amerika Birleşik Devletleri'nde işçi sınıfı çok kitlesel ve önemli bir mücadeleye girişti. General Motors (GM) isimli, dünyanın dördüncü en büyük otomobil şirketinde, 49 bin işçi şalteri indirdi, greve gitti.

Birleşik Otomobil İşçileri Sendikası'nda (UAW) örgütlü işçiler GM ile toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşamadı ve daha iyi ücretler, sağlık hizmeti ve iş güvenliği haklarını mücadele yoluyla almaya karar verdi. 15 Eylül Pazar günü saatler gece yarısını gösterdiğinde işçiler sloganlarla fabrikalarından çıkarak grevi başlattı. İkinci haftasını tamamlamaya yaklaşan

grev sonucunda GM'nin dokuz eyalette araba ve kamyon üreten 31 fabrikasında üretim durdu. Ülkenin gündemine oturan grev, işçi sınıfının farklı kesimlerinin, emekçi halkın yoğun desteğini alıyor. Bunun güzel bir örneği olarak uzun yol kamyon işçilerinin sendikası "Teamster" GM greviyle dayanışma açıklaması yaparak grev süresince şirketin araçlarını taşımayacaklarını söyledi.

Grev daha şimdiden şirketin Kanada ve Meksika'daki fabrikalarını etkilemiş durumda. Grevin sürmesi halinde parça yetersizliği dolayısıyla bu ülkelerdeki fabrikalarda da üretim duracak. Haliyle grev, hükümeti de, patronları da ilk günlerinden itibaren epey korkutmuşa benziyor. Patronlar grevci işçilere karşı polisi devreye sokarken, Donald Trump, şahsi Twitter hesabından grevci işçilere ve şirkete seslenerek "İşte General Motors ve United Auto Workers ile yine başlıyoruz. Bir araya gelin ve bir anlaşma yapın!" dedi. Attığı tweetlerle siyasi rakiplerine ve başka ülke liderlerine hakaret etmesiyle meşhur Trump'ın, işçilere hitap ederken saygıda kusur etmemesi de korkunun bir ifadesi olabilir ancak!

GM grevinin bir grev dalgasının parçası olduğunu söyleyebiliriz. GM işçileri şalteri indirmeden önce, geçen sene Batı Virginia'da öğretmenler kazanımla sonuçlanan bir greve çıkmıştı. Öğretmenleri turizm işçileri, market işçileri izlemişti. Bu grevin sonucu da Ford ve Fiat-Chrysler işçilerinin patronlarla pazarlıklarında belirleyici olacak. GM grevi şimdiden bu iki dev otomotiv tekelinin işçilerini etkilemiş, mücadeleye yaklaştırmış durumda. Grev dalgası metal işçileriyle sınırlı da değil. Nitekim grev daha ilk haftasını doldurmuşken, Kaiser Permanente adlı şirkette çalışan sağlık işçileri ülke çapında grev kararı aldı.

Bu yazının yazıldığı sırada patronlar ve sendika temsilcileri arasında pazarlıklar gece saatlerine

sarkacak kadar hararetle bir şekilde devam ediyor. Patronlar bir an önce grev bitsin diye kısmi tavizler vermeye, sendika bürokrasisi de meseleyi böyle kapatmaya hazır olabilir. Ancak unutmayalım ki 2016'dan beri yolsuzluk iddialarıyla anılan, işçilerin güvenini kaybeden UAW bürokrasisini grev kararı almaya zorlayan işçilerin öfkesiydi. Bu öfkeyi mücadeleye katan, üretimden gelen gücünü kullanan General Motors işçileri canavarın kalbinde, emperyalist ABD'de hem işçi sınıfının hem de Donald Trump'ın kitlesinin önemli bir kısmını oluşturan sanayi işçilerinin uyanışının işaretlerinden biri. Üstelik bu uyanış General Motors'la sınırlı kalmayacağını, yayılacağını sinyallerini de vermiştir!

27 Eylül 2019

Arjantin'de sınıf mücadelesi, vitesi işsizler hareketiyle yükseltiyor

büyük bir seferberliği söz konusu.

Yaşanan bu yeni seferberlikte başı işsizler hareketi çekiyor. 15 Ağustos'tan bu yana neredeyse düzenli olarak iki haftada bir Arjantin'in bütün yolları ve meydanları işsizlerin ve kent yoksullarının gösterilerine sahne oluyor. Eylemlerin üç ana talebi var: Gerçek iş imkanları yaratılması, sosyal yardımların artırılarak yenilerinin başlatılması, aşevlerine gıda yardımı yapılması. Bu taleplerle 15 Ağustos, 28 Ağustos, 11 Eylül ve 24 Eylül'de başkent Buenos Aires ile Santa Cruz, Neuquen, Rio Negro, Mendoza, Cordoba, Rosario, Tucuman, Salta ve Jujuy eyaletlerinin önemli şehirlerinde eylemler düzenlendi. Bu eylemler elbette kendiliğinden

gerçekleşmiyor. Kardeş partimiz Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) işsizler arasında ve yoksul mahallerdeki kolu olan Polo Obrero (İşçi Kutbu), eyleme geçen işsizler hareketinin siyasi ve örgütsel olarak motor gücü konumunda. CUBa-MTR ve Barrios de Pie adlı iki işsiz örgütü de eylemleri PO ile ittifak içinde örgütlüyor. 11 Eylül'de Sosyal Kalkınma Bakanlığı önünde taleplerinin kabul edilmesi için on binlerce emekçi 48 saatlik bir kamp kurdu. Eylemin ilk günü Polo Obrero korteji polis saldırısına maruz kaldı ancak eylemi gerçekleştirmekten geri adım atmadı. Ancak buna misilleme olarak hükümet tarafından Polo Obrero'nun liderlerinden Eduardo Belliboni ile CUBa-MTR'nin lideri Oscar Kuperman hakkında derhal soruşturmalar başlatıldı. Bu açık sindirme girişimi karşısında hareketin verdiği cevapsız talepleri karşılanmazsa bu sefer tüm ülkede 72 saat sürecek yol kesme eylemleri düzenleme tehdidi oldu!

Ekim ayında gerçekleşecek genel seçimde Alberto Fernandez'in iktidara geçmesi bekleniyor. Fernandez'in Frente de Todos (Herkesin Cephesi) adlı partisi önce eylem günlerinde kimseyi evinden çıkmamaya çağırdı. Ardından bu partinin dümen suyundaki Peronist bürokrasinin elinde tuttuğu sendika konfederasyonları eyleme destek vermediler. Son olarak da bir temsilcileri çıkıp Partido Obrero'nun liderlerinden Nestor Pitrola'nın tutuklanması gerektiğini söyledi. Bu öfkenin nedenini anlamak zor değil. Çünkü işçi sınıfının mücadele azmini yükselten gösteriler İMF ile el altından anlaşmaya çalışan bu burjuva partisini de zora sokuyor.

Sağıyla soluyla düzen partileri, açlık ve yoksulluğun pençesinde kıvrılan halka ve onun haklı taleplerine sırtını çevirmiş durumda. Arjantin'in emekçi halkıysa tüm ülkenin önünde koşan bambaşka bir örneği yaratmakla meşgul. Chubut eyaleti üç aydır grevler, yol kesme eylemleri

ve çatışmalarla alt üst oluyor. Olaylar yerel yönetimin borçlarını kapatma bahanesiyle öğretmenlerin maaşlarının ödenmemesi ile başladı. Varılan aşamada işyerlerinde, mahallelerde, eylem alanlarında gösterileri koordine etmek için "halk meclisleri" kuruluyor. Ana slogansa çiçeği burnunda eyalet valisini hedef alıyor: Arcioni defol! Bir valinin doğrudan kitle eylemleri ile düşürülmesi ihtimalinin ülkeye yepyeni bir perspektif sunduğu muhakkak.

Fransa'da demiryolu işçileri mücadele için bilekleri sıvıyor

Su uyur, düşman uyumaz diye boşuna söylenmemiş. Yaz aylarında, Fransız siyasetinin ağırlıklı kısmı tatil rahatlığını yaşarken, Fransız patronları yeni bir saldırıyı adım adım örüyordu. Macron hükümeti, Temmuz ortasından itibaren netleşmeye başlayan yeni yasa tasarısıyla, Fransız TÜSİAD'ı MEDEF'in istekleri doğrultusunda bir mezarda emeklilik yasanını gündeme getirdi. Dahası, 2018 baharındaki büyük mücadelelere rağmen kabul edilen demiryollarının özelleştirilmesi projesinde de yaz tatilinin bitimiyle yeni adımlar atılmış, en merkezi metro ve tren hatlarında dahi kapana

gışeler ve işten atılan demiryolu işçileri sebebiyle devasa kuyruklar oluşmaya başlamış durumda.

Bu durumu Fransız sendika konfederasyonları, ilk aşamada görev savarcasına bir tepki ile karşıladı.

Ülkenin en büyük sendika konfederasyonu olan CFDT, emeklilik yasanını başlangıçta eleştirse de, ufak bir değişiklik sonrası "biz tatmin olduk" minvalinde bir pozisyona geçti. Daha mücadeleci bir hatta olan CGT ve

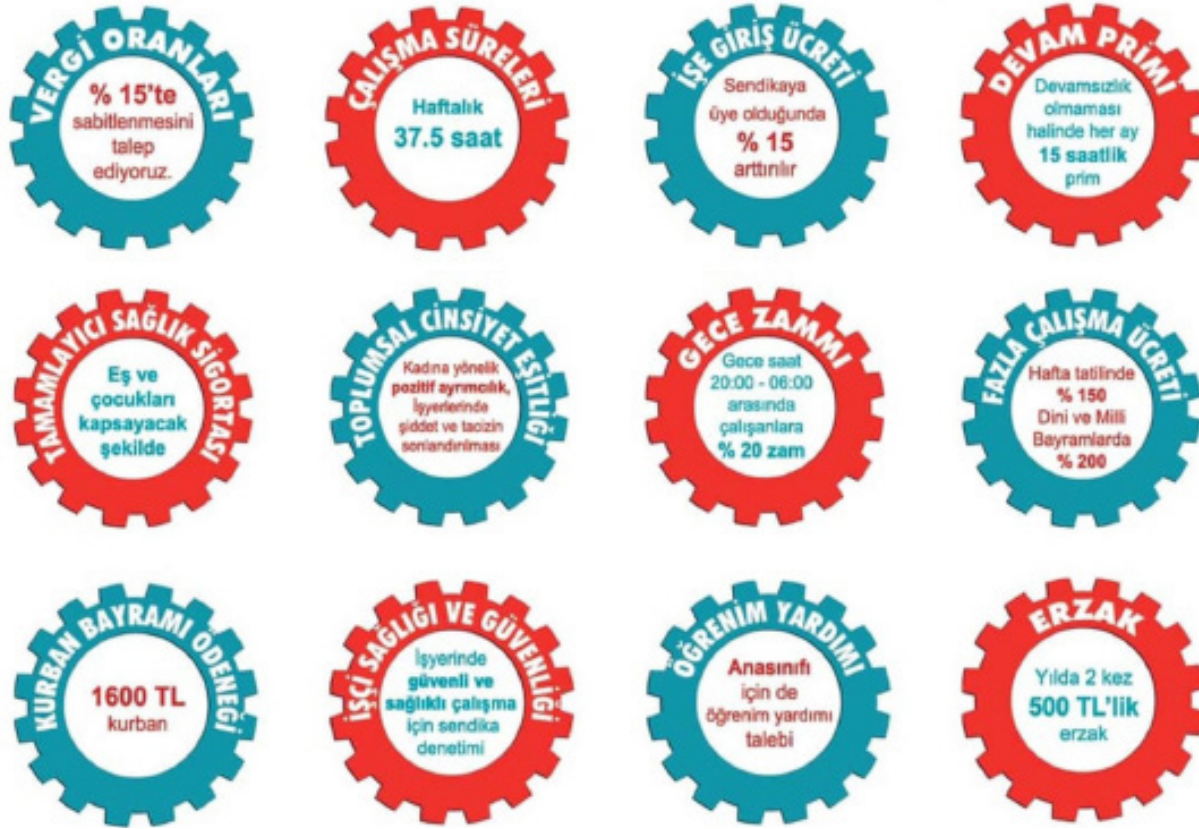
FO ise güçlerinin çok altında olduğu aşikâr eylemlerle ilk tepkilerini gösterdiler. Ne var ki, özellikle demiryollarında tabandan gelen bir mücadele isteği kendini gösteriyor. Belli başlı şehirler arası hatların yanı sıra, özellikle ülkenin başkenti Paris'te şehir içi metro hatlarında gerçekleştirilen çeşitli yerel eylemler ve 24 Eylül'de şehir genelinde bir günlük grevle, demiryolu işçileri bütün şehir ulaşımını durdurma güçlerini sergiledi.

Bu ilk hamlelerin ardından, özellikle demiryolu sendikaları, 2018 baharının ardından bir başka uzun soluklu mücadelenin bizi beklediğini gösteren açıklamalar yapma-

ya başladılar. Ülkenin en önemli demiryolu ve metro işçileri sendikaları, o zamana kadar talepleri karşılanmazsa 5 Aralık tarihinden itibaren süresiz greve başlayacaklarını açıkladı. Şimdilik, diğer sendika ve sendika konfederasyonlarının ne yapacağı bilinmiyor. Fakat her halükârda, yeniden sokağa inmek için ilk adımları atan Sarı Yelekliler ve Fransa'nın mücadelede büyük tecrübelere sahip demiryolu işçilerinin güçleri birleştirilebilirse son yıllarda süren mücadelelerin ardından MEDEF'e ve zenginlerin Cumhurbaşkanı Macron'a ilk gerçek yenilgilerinin tattırılması işten bile değil.

MESS sözleşmelerinde sendikalar taslaklarını açıkladı: Metal işçisini sert bir mücadele bekliyor! Hazırlanalım!

Metal sektöründe patron sendikası MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile MESS'e bağlı işyerlerinde örgütlü işçi sendikaları olan Türk Metal (Türk-İş) 112 bin, Birleşik Metal-İş (DİSK) 10 bin, Özçelik-İş (Hak-İş) ise yaklaşık 4 bin işçiyi temsilen önümüzdeki iki yılı kapsayacak toplu sözleşme için masaya oturuyor. Türk Metal ve Birleşik Metal-İş sözleşme taslaklarını açıkladı. Özçelik-İş'te ise henüz ses yok. Her zaman olduğu gibi Türk Metal'i takip edecekler. Görüşmeler Ekim ayında başlıyor.

Gözler yine ücret zammında

En önemli gündem maddesi yine ücret zamları olacak. Birleşik Metal-İş toplamda yüzde 34, Türk Metal ise yüzde 26 zam talebiyle masaya oturacak. İlk zamdan sonra Birleşik Metal-İş birbirini takip eden 6 aylık dönemler için enflasyon üzerine sırasıyla yüzde 4, yüzde 5 ve yine yüzde 4 zam istiyor.

“İkinci 6 Ay Zammı:

Enflasyon + 4

Üçüncü 6 Ay Zammı:

Enflasyon + 5

Dördüncü 6 Ay Zammı:

Enflasyon + 4

”

Türk Metal'in taslağında ise bu rakamlar enflasyon üzerine sırasıyla

yüzde 1, yüzde 2 ve yine yüzde 1 olarak belirlenmiş.

Krizi yaratan patronlar bedelini işçiye ödetmek istiyor

Doğalgaza yapılan toplam zammın yüzde 70 olduğu, temel ihtiyaç maddelerindeki pahalılaşmanın yüzde 60'lara vardığı, resmi enflasyon oranlarının yüzde 25'leri görüp iki hanelerde seyrettiği bir ortamda; Birleşik Metal-İş'in önerisi, işçinin ekonomisini daha fazla yansıtıyor. Patronlar ise işçilerin tam tersine bu süreçten faydalandılar. İhracat ağırlıklı çalışan metal sektöründe Türk lirasının değer kaybı dolayısıyla Türk lirası ile maaş ödeyen ama avro ve dolarla ihracat yapan firmalar, işçi maliyetlerinden tasarruf ettiler. İşçilerin katma değerden aldıkları pay 2012 yılında yüzde 63,2 iken, 2018'de yüzde 44,6'ya

kadar geriledi. Özetle Birleşik Metal-İş'in talebi nispeten yüksek görünse bile yine de mütevazıdır. Türk Metal ise her zaman olduğu gibi metal işçisinden daha fazla MESS'le etkileşim içindedir ve bu durum yine sözleşme taslağına yansımıştır.

2 yıllık sözleşme kırmızı çizgi olmalı

Ücretler en çok konuşulan maddede olmakla birlikte sözleşme sürecinin en kritik mücadelesi yine süre maddesi üzerinde verilecek. MESS 3 senelik sözleşme istiyor. Sendikalar ise 2 senede ısrarcı. Ancak bu ısrarın bir kırmızı çizgi halini alması lazım. Aksi takdirde alınacak ücret zammının hiçbir esprisi kalmayacaktır. Zira işçiler her sözleşme döneminde esas zammı ilk altı ayda alıyor. 3 senelik sözleşme demek, zaten hızla erozyona uğrayan

ücretlerin üç sene boyunca erimesi demek.

Gece mesaisine zam!

İşçileri tüketen gece mesaisine zam yapılması önemli bir talep. Bayram tatillerinde mesai ücretinin dört yevmiyeye çıkartılması da sendikaların ortak talepleri arasında yer alıyor. Tek farkla, Birleşik Metal tüm bayramlarda zam isterken Türk Metal sadece dini bayramlar için talepte bulunuyor.

Vergi dilimi yüzde 15'e sabitlensin

İşçilerin tepkisini çeken ve yılın yarısında ele geçen ücretlerin ciddi şekilde düşmesine neden olan vergi dilimi sorunu ise Birleşik Metal-İş taslağında yer buluyor. Birleşik Metal-İş vergi diliminin yüzde 15'e sabitlenmesini ve aradaki farkın patronlar tarafından üstlenilmesini savunuyor.

Patronlar işsizlik yaratıyor, metal işçisi çözüm öneriyor: 37,5 saat iş haftası

Birleşik Metal-İş'in bir diğer önemli talebi ise iş saatlerinin haftalık 37,5 saate indirilmesi ve cumartesi-pazar günlerinin hafta tatili olması. İşçilerin insani koşullarda çalışmaları, beden ve ruh sağlık-

larını korumaları, aileleriyle vakit geçirip sosyal faaliyetlerde bulunmaları için önemli olan bu talep; aynı zamanda işsizliğin rekor kırıldığı bir dönemde yeni iş olanaklarının yaratılması için de son derece önemli. Kriz edebiyatı yaparak işçi çıkartan, vardiya sayısını azaltan MESS patronlarına karşı bu talep; işçilerin çözümünün hem fabrikada hem de ulusal düzeyde tam tersi yönde olduğunu gösteriyor.

Emekçi kadınlar en öne!

Kadına yönelik şiddetin ve cinayetlerin arttığı bir ortamda, kadınların talepleri de MESS sözleşmelerinde önemli bir başlık olarak yer alıyor. Birleşik Metal-İş 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kadın işçiler için ücretli izin günü olmasını istiyor. Her iki sendika da sözleşme taslaklarına kadın işçilerle ilgili fabrikalarda kurullar oluşturulması talebini eklemişler. Birleşik Metal-İş'in Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Kurulu, Türk Metal'in ise Kadın İşçiler Kurulu olarak adlandırdığı bu organların mutlaka kurulması gerekli. Ancak bu kurulların sembolik kalmaması için emekçi kadınların kendi sorunlarına sahip çıkmak üzere örgütlenmesi son derece önemli. Yani emekçi kadınlar en öne! Şimdi özellikle metal işçisi kadınlar en öne!

Şimdi metal işçisine bir mücadele planı gerek! MESS dayatmalarına ve grev yasaklarına karşı İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

MESS yine işçilere kendi koşullarını dayatacak. Önce Tüpraş'ta, sonra kamu sözleşmelerinde Türk-İş'in imza attığı yüzde 8 oranındaki ihanet sözleşmelerini örnek gösterecek. Metal işçisinin bu dayatmalara karşı en zayıf noktası Türk-İş'in ihanetine Genel Sekreter sıfatıyla ortak olan ve altına imza atan Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak! Metal işçisinin esas gücü ise örgütlülüğünden ve 2015'ten bu yana metal fabrikalarında yükselen mücadelelilik ve artan bilinçten geliyor. Artık "biz yaptık oldu" dönemleri geçti.

Sendikalar ayrı, çıkarlar ortak! Mücadele de ortak olmalı!

Birleşik Metal-İş'in koyduğu çığırda sadece kendi üyeleri değil tüm metal işçileri sahip çıkmalıdır. Türk Metal'in sözleşme taslağının revize edilmesi mevcut koşullarda mümkün olmasa da, Türk Metal üyesi işçiler önerilen oranlardan taviz verilmemesi için sendika yönetimine baskı yapılmalıdır. Sendikalar ayrı olabilir ama metal işçisinin çıkarı ortaktır. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler de, sayıları nispeten az olsa da bu sözleşmedeki tutumlarının 100 binlik Türk Metal'den daha önemli ve belirleyici olduğunun bilinciyle hareket etmelidir. 2015 yılının fiili grevleri unutulmamalıdır. Bu dönemin büyük mücadeleleri, Birleşik Metal-İş'in MESS sözleşmelerinde grev yasaklarına karşı mücadelesiyle başlamış ve Türk Metal fabrikalarını da saran bir mücadele yangınına dönüşmüştür.

İşgal! Grev! Direniş!

Sürecin greve gitmesi yine büyük bir olasılık. MESS, grev yasaklarına ve Yüksek Hakem Kuruluna bel bağlıyor. Sendika bürokratları da sıkıştıklarında topu taca yani hakem kuruluna atma yolunu tutabilir. Ama oyunları bozacak olan yine metal işçisi olacaktır. Metal işçisi dayatmalara karşı grevle; yasaklara karşı ise fiili grevle, işgalle ve direnişle karşılık vermeye hazırlanmalıdır!